

Şiddete ve sömürüye karşı emekçi kadınlar en öne! Örgütlenmeye ve mücadeleye!

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Kasım 2024 / Sayı: 182 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault ve Eker Süt, Tuzla HT Solar, Chen Solar, MKB Rondo, Tarkett Zemin ve TKIS Blinds, Gebze Mersen, İstanbul Perfetti, Polonez ve As Plastik, Dilovası Esitaş fabrikalarından, İstanbul belediyesinden, Gebze metal ve kafe, Çerkezköy plastik, İzmir metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Ayrı gayrı yok!

Birleşik İşçi Cephesinde birleşelim!

YÜZBİNLER MİLYONLAR OLSUN!

Emeğin cephesini sağlamlaştıralım

İktidarda bir "iç cephe" edebiyatı sürüp gidiyor. "Dış cephe tehlikeler var, iç cepheyi sağlam tutmak gerekir" diyorlar. Her zaman olduğu gibi dedikleri ile yaptıkları birbirini tutmuyor. Dış cephede ABD ve İsrail tehdidinden bahsedip emperyalist ve Siyonist güçlere hizmet etmekten geri durmuyorlar. İncirlik üssünden vızır vızır kalkan Amerikan uçakları Siyonist soykırım makinesine cephane taşıyor. İskenderun'dan Azerbaycan petrolü Gazze'deki yangını harlamak üzere İsrail'e akıyor. Malatya Kürecik'teki NATO radarı İsrail'in gözü kulağı kalkanı... İsrail'e ticaret kesilmedi. İsrail'e kesilen faturaların adresi değişti sadece. Dış tehdit mi dediniz? Tehdit sınırın ötesinde değil içinde. 15 Temmuz'da TBMM'yi bombalayan uçaklar sınır dışından değil İncirlik'ten geldi unutma! Amerikan başkanı Trump, Rahip Brunson olayında Türkiye'yi füzelerle değil bir tivitle ve Amerikan dolayısıyla vurdu. Dış tehditten bahsedener ekonomiyi İngiliz Mehmet'e teslim etmiş, Merkez Bankası Başkanı IMF'nin direktifleriyle hareket ediyor. Siz kime ne anlatıyorsunuz?

İç cephe dedikleri duvar sıvası değil de bu memlekette yaşayan insanlarsa eğer bu iktidar o cepheyi sağlamlaştırmak bir yana yıkıyor! Açlık sınırının altındaki asgari ücretle, ağır vergilerle ve zamlarla milletin emekçi çoğunluğunun belini kırıyorlar. Ülkenin bölünmez bütünlüğünden bahsediyorlar ama

patronlar çoktan bağımsızlıklarını ilan etmiş, ne anayasa tanıyorlar ne hak ne de hukuk! Ülkenin Anayasası fabrikalarda, madenlerde, tersanelerde askıya alınmış durumda, sermayenin orman kanunları hüküm sürüyor. İşçiler köylüler hakkını aramaya kalktı mı polisi ve jandarmayı karşısında buluyor. Sermayeye sömürde sınırsız serbestlik, işçiye ters kelepçe!

Türkün Kürdü, Kürdün de Türkün sevmesi farzmiş... Biz işçiler, emekçiler, yoksullar olarak birbirimizi severiz! Yeter ki siz aramıza nifak tohumları ekmeyin. Bizim sevgimiz lafta da kalmaz. Polonez'den MKB Rondo'ya, Perfetti'den Eker'e, As Plastik'ten Mersen'e grevlerde direnişlerde Türk ve Kürt iş aş hürriyet için birlikte direniyoruz. Edirne'den Batman'a Samsun'dan Diyarbakır'a 100 bin işçi Ankara'da birleştik, "zordayız geçinemiyoruz" diyerek haykırdık. Biz işçiler, emekçiler, yoksullar olarak birbirimizi seviyoruz! Ama siz sadece parayı ve patronları seviyorsunuz!

Biz aynı gemide de değiliz, aynı cephede de değiliz. Sizin "iç cephe"yi sağlamlaştırmaktan anladığımız, milyonlarca işçinin ve emekçinin, zulme karşı sesini çıkarmadan susup sinmesidir. Emperyalistlere ve Siyonistlere yaptığımız hizmetlere gözlerini ve kulaklarını kapatması tepki göstermemesidir. Türk ve Kürt birlikteliğinden anladığımız Türk ve Kürt yoksullarının kârlarınız için fabrikalarda alın terini, savaşlarda kanını dök-

mesidir. Biliyoruz ki Türk ve Kürt yoksulları köleniz de fedainiz de olmayı reddettiğinde sevmek farzdır diyen aynı ağızlar, katli vaciptir fetvaları verecek. Kardeşlik edebiyatınıza da yalancı sevgi sözlerinize de kanmayacağız, vatan millet edebiyatıyla bizi birbirimize düşürmenize de izin vermeyeceğiz.

İşçi sınıfının, emekçilerin yoksulların cephesi emperyalizme, Siyonizme, yerli/yabancı parababalarına ve sermayeye karşıdır. Bizim içeride cepheyi sağlamlaştırmaktan anladığımız Birleşik İşçi Cephesi'dir. Evet o cepheyi sağlamlaştırmamız lazım. Çünkü hâlâ dağılıyoruz. Ankara'da Türk-İş'le 100 binler olup alanı doldurduk. Ama DİSK'le Hak-İş'le KESK'le, meslek odalarıyla, demokratik kitle örgütleriyle ayrı gayrı demeden yeniden 1990'lı yılların "Emek Platformu"nu inşa edersek milyonlar olabiliriz. Milyonları açlık sınırına mahkûm edip sermayeye ucuz işgücü olarak sunmak isteyenlere karşı fabrikalarda madenlerde direnişler grevler artıyor. İşçiler örgütlenerek kendi kaderlerini ellerine alıyor. Ayrı gayrı demeden Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa etmeli, hiçbir mücadeleyi yalnız bırakmamalıyız. Her grevi her direnişi işgalciye karşı vatan toprağını savunur gibi savunmalıyız! Direniş ve grev dereleri birleşmeli, genel grev genel direnişle sömürünün bentlerini yıkan bir sele dönüşmeli! İş, aş, hürriyet için ileri!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Chen Solar'da Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri devam ediyor. Taleplerimiz karşılanmazsa eylemlerimizin dozunu arttıracacağız!

Merhaba yoldaşlar, Chen Solar fabrikasında Toplu İş Sözleşmesi süreci devam ediyor. İlk iki aydaki görüşmelerde anlaşma sağlanamadı ve uyuşmazlık raporu tutuldu. Saatlik ücrete zam talebimiz yüzde 120 idi. Patronun teklifi yüzde 55'te kaldı. Vergi, enflasyon gibi konulardaki yan hak taleplerimizle ilgili bir teklif bile gelmedi. Durum böyle olunca biz de eylemlere yavaş yavaş başladık. Önce mesaiyi kestik. Ancak mesai saatlerinde yapılabilecek bazı işleri yetiştirebilmek için yönetim ara ara üretimi durdurmak zorunda kalıyor. Sonraki adımımız dönüşümleri kesmek oldu. Normalde mola saatlerinde üretimin devamlılığını sağlıyorduk. Fakat bu zorunluluk değildi, biz fedakârlık yapıyorduk. Sözleşme süreci böyle ilerleyince biz de dönüşüm yapmamaya karar verdik. Dönüşüm eyleminden dolayı günde 1 saat üretim ağır aksak ilerliyor. Patron, mühendis veya vardiya amirleri ile bizim eksikliğimizi tamamlamaya çalışıyor fakat tam olarak başarılı olamıyor. Son olarak da kortej düzeninde sloganlar ve ıslıklar eşliğinde üre-

timden başlayıp fabrikanın önüne kadar yürüdük. Biz bu eylemleri yaparken 21 Ekim'de arabulucu atandı. Eylemlerin etkisini hissedilen fabrika yönetimi de 1 Kasım tarihine görüşme talep etti. Bu görüşmeye Chen Solar işçisinin hakkını söke söke alacağının farkına varmış bir şekilde geleceklerini tahmin ediyoruz. Tekliflerin ihtiyaçlarımızı karşılık vermediğini düşünürsek eylemlerimizin de dozunu arttıracacağız.

Fernas işçileri kazandı, sıra Polonez'de, MKB'de, Mersen'de. Birleşerek ve kazanarak ilerlemekten başka çaremiz yok. Bugünlerde

Bahçeli ve çözüm süreci kelimelerini sık sık bir arada duyuyoruz. Düne kadar HDP'yi kapatmak için elinden geleni yapan Bahçeli bugün Abdullah Öcalan'ı muhatap kabul ettiğini ilan ediyor. Böyle yaman çelişkilerle bir insan belki hayatını sürdürebilir ama bir memleketin geleceğini belirleyemez. Halkların kardeşliğinin teminatını ancak güçlü, örgütlü bir işçi sınıfı sağlayabilir. Fabrikalarda kazanmak için de halkların kardeşliğini temin etmek için de Filistin'in kurtuluşu için de mücadelemizi hep beraber büyütelim.

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

İşçi sınıfının sesi Tandoğan meydanında yankılandı!

OYAK Renault fabrikasında proje çalışmaları devam ediyor. Renault Duster projesi seri üretime geçmeye başladı. Diğer proje Clio 6 modelinin çalışmalarına başlandı. Projelerin gelmesi ile birlikte fabrikaya işçi alımı devam ediyor. Şubat ayına kadar sipariş var. Şubat'tan sonra ne olacağı belirsiz.

Son yılların en büyük işçi mitingi Ankara'da gerçekleşti. Türk-İş'in çağrısıyla Tandoğan Meydanı'nda toplanan on binlerce işçi "zordayız, geçinemiyoruz" sloganıyla acil taleplerini duyurdu. Tandoğan Meydanı'nda yapılan mitinge Türkiye'nin dört bir yanından gelen 200 bini aşkın işçi ve

emekçi katıldı. Birçok şehirden, bütün işkollarından sendikacı işçiler Ankara'nın merkezinde adaletsiz vergi düzenini, düşük ücretleri, kötü çalışma koşullarını ve patronların sendika düşmanlığını protesto etti.

Şimdiye kadar ne bir mitinge ne de bir yürüyüşe katılan birçok sendika şubesi 9-10 otobüsten fazla bir katılım örgütlediler. En sarı denilen sendikaya üye işyerlerinden dahi 3-4 otobüs kaldırdılar. Bu bize sendika bürokrasisinin istediğinde işçileri kitlesel halde bir araya getirebildiğini ve alanlara akıtabildiğini gösteriyor. Dolayısıyla işçi sınıfı açısından, sendikalarda sınıftan yana bir önderliğin önemi bir

kere daha açığa çıkıyor.

Türk-İş'in düzenlediği mitingde işçiler kinliydi. Bu kin onların sınıf kinydi. İşçi sınıfı olarak ekonomik mücadele örgütleri olan sendikalarda sınıf bilincine sahip işçi kadroları oluşturmak ve sendikaları bürokratların elinden kurtararak, sınıf bilincine sahip işçi kadrolarının kontrolüne geçirmemiz gerekiyor. Bunun için yapılması gereken sabırla, ısrarla ve süreklilikle çalışmaktır, sınıfın bilinç sorununa çözüm getirmektir. Çubuğu buraya bükmedikçe işçi sınıfı nihai çözüme ulaşamaz.

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Yükselen mücadeleler birleşmeli!

Geçtiğimiz aylar sınıf mücadelesiyle dolu geçti. Birçok farklı bölgeden, sektörden, sendikadan ve konfederasyondan işçilerin grevlerine ve direnişlerine şahit olduk, olmaya devam ediyoruz. Gözümüzün önünde patlak veren mücadelelerin yanı sıra, işçi sınıfının bağrında yanıp tutuşmakta olan bir öfkeyi ve birikimi görmemek mümkün değil. 20 Ekim'de Türk-İş'in çağrısıyla Ankara Tandoğan meydanında yüz bini aşkın işçinin gerçekleştirdiği miting bu birikimi gözler önüne serdi. Mitingi gerçekleştiren sendika bürokratlarının gaz alma hesapları bir yana dursun, önemli olan bürokratları bu mitingi yapmaya iten kuvvet. Bu kuvvet sendikaların tabanında patlamaya hazır bir noktaya gelmiş işçilerinin kuvveti. "Hükümet istifa" diye bağırarak Harb-İş'liler, geçinemiyoruz diyen Yol-İş'liler, konfederasyonu göreve çağıran Petrol-İş'liler, sözleşmelerini yetersiz gören Türk Metal'liler ve daha niceleri. İşçiler kabına sığmıyor, Mehmet Şimşek'in önderliğinde gerçekleştirilen Orta Vadeli Program saldırısına karşı sendika bürokratlarının cılız muhalefetini yetersiz buluyor. Temmuz'da asgari ücrete ara zam yapılmadı, vergiler iyice tabana yayıldı, gıdım gıdım açıklanan enflasyon rakamları

hayat pahalılığıyla uyuşmuyor ve ücretler giderek eriyor. Yetmiyormuş gibi patronlar hiç olmadığı kadar ağılıyor. Mevcut sendikacı yerlerdeki toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde gerçeklikten uzak tekliflerle işi yokuşa sürüyor, sendikalaşma sürecindeki yerlerde ise anayasayı ayaklar altına alarak 51. Maddeyi hiçe sayıyor. Patronlar bu dönemde ortak hareket ediyor ve az çok her fabrikada aynı tavrı sergiliyor. Böyle bir ortamda işçilerin tavrı mücadelecilik olmalı, anlayışı "İşgal, grev, direniş!" olmalı. Çünkü patronlar önümüzdeki aylarda esnek çalışma dayatmasından kıdem tazminatının gaspına kadar, bizden çok daha fazlasını isteyecek. Ancak bize fabrika ölçeğinde mücadeleler yetmez. Örgütlü işçiler olarak sendikalarımızın, konfederasyonlarımızın birleşerek patronlara karşı bir cephe örmesi için mücadele etmeliyiz. Ne DİSK'in işyeri temsilcileri düzeyinde hafta içi gerçekleştirdiği eylemler ne de Türk-İş'in yüzbinlerce işçiyi kendi cılız muhalefetine hapsetme girişimleri bizi kurtarmayacak. Örgütlü işçiler olarak konfederasyon ayırt etmeden Birleşik İşçi Cephesi için sendikalarımızı harekete geçirmeliyiz.

Gebze Mersen grevinden bir işçi

Direne direne kazanacağız!

Ben Mersen grev çadırından 29 yılını bu işletmeye vermiş bir işçiyim. Neden greve sürüklendik kısaca bundan bahsedeyim. 1. İşyerindeki çalışma koşulları. 2. Beyaz yaka mavi yaka ayrımı. 3. Ücret artışlarında adaletsiz dağılım. 4. Adam kayırma. 5. Yargısız infaz. 6. Ödüllendirme ve atamaların adına göre yapılması. Grev oylaması olduğu gün sonucu açıklamak için genel müdürü ve insan kaynakları müdürü bizi topladı. Bu müdürlerin yüzü gülmüyordu, çok sevinçliydi. İnsan kaynakları müdürü grevci bir arkadaşımıza dönüp "hayırlı olsun" diyerek dalga geçti. Bu benim çok zoruma gitmişti. Yönetim greve 3-4 kişi çıkacak diye bekliyordu ve "biz bunları bir ay veya 45 günde hallederiz" diyorlardı. Şu an 200 gün geride kaldı ve dimdik ayakta. Grev çadırında geçirdiğimiz zamanlar gayet sakin ve huzurlu geçiyor, zaman zaman partili arkadaşlar, örgütlü arkadaşlar, temsilciler ve sendika yöneticileri ziyarete geliyorlar. Bizleri yalnız bırakmadıkları için hepsine

teşekkür ederiz. Sendikamızın vermiş olduğu dayanışmalarla şu an geçinmeye çalışıyoruz. Belki yetmiyor ama biz bunları hesap ederek çıktık bu greve. İnsanca yaşam, adaletli dağılım ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi var sonucunda. Son 15 gün içinde genel müdür gerekse insan kaynakları müdürü çadıra uğramaya başladı "Bitirin artık bu grevi sizi almayacağız içeri. Bize istediğiniz ne varsa, tazminat talebiniz hakkında bir taslak hazırlayın ve biz de değerlendirelim." dediler. Bu müdürler greve ilk çıktığımızda "sendikayı Fransa yönetimi istemiyor" diyorlardı. Şimdi ise "biz istemiyoruz" diyorlar. Ama biz zaten o zaman da inanmıyorduk. Çünkü Fransa'dan CEO gelmişti. Grev çıkmadan o sendikaya sıcak bakmıştı. Bu müdürler kendi geleceklerini düşündükleri için CEO'nun kafasını karıştırdılar, sendikamızı karaladılar, kötilediler. Biz yine de bu sorunu çözeceğimize inanıyoruz. Direne direne kazanacağız. Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Tuzla MKB Rondo'dan bir işçi

Mücadelemiz, sadece ekonomik taleplerle sınırlı değil; aynı zamanda özgür, adil ve eşit bir toplum hayalini gerçekleştirme yolunda bir adımdır!

Değerli Yoldaşlar ve emek dostları,

MKB Rondo direniş çadırımızdan hepimize selam gönderiyorum. Mukavva sektöründe birkaç fabrikada çalıştıktan sonra MKB Rondo ile tanıştım ve geçen sene Mayıs ayından itibaren burada çalışmaya başladım. İlk masaya oturduğumda, talep ettiğim ücret üzerini karalayıp asgari ücret yazmışlardı. "Zaten bonus ve Temmuz'da alacağın ara zamları istediğin rakamın üstünde olur." diyerek beni kandırıyorlardı. Nitekim, bordro elime ulaştığında gördüğüm rakam ve ara zam, işverenin işçisine verdiği değeri özetler nitelikteydi; gülünç bir zam yapılmıştı. Bu durum, başka bir iş aramamda büyük bir faktör oldu.

28 yaşında ve asgari ücretle çalışmak diğer emekçi dostlarım gibi beni de inanılmaz zorluyordu. Ekonominin dibe vurduğu dönemde asgari ücretle çalışmak tabiri caizse adeta işverene hayırna çalışmak gibiydi. Bu nedenle başka iş aramaya başladım. Tam o sıralarda, öncülerimizden biri gelip bana sendikalaşma sürecini detaylı bir şekilde anlattı. İşçi abilerin ve ablaların dayanışma içinde olup "mücadeleye sonuna kadar varız" demesi, bu işyerinde

kalmamı sağlayan en büyük unsurlardan biri oldu.

Pek çok fabrika gördüm, pek çok insan tanıdım; ama burası, oradakiler gibi değil. Burada herkesin derdiyle dertlenen biri var. Bu örnekleri görünce haliyle sen de önceliklerini bir kenara bırakıp sonuna kadar mücadele etmeyi seçiyorsun. Greve çıkacağımız günün bir gün öncesinde vardiya şefi yanıma geldi. Bana "senle fazla konuşma fırsatımız olmadı, sende çıkıyor musun dışarıya ona göre not alacağım geçen toplantıda patron söyledi isimleri alıyorum" dedi. Bende "bana gelmen bile vakit kaybı kaybedecek bir şeyim yok zaten piyasanın altına çalışıyorum" dedim. O da "Sen son verilen zammı hesapladın mı, alacağın rakamı gördün mü?" diye sordu. Ben de "piyasayı biliyorum şimdi gitsem nerede ne kadar alacağımı iyi biliyorum, sen merak etme" dedim. O da "sana basit bir soru soracağım, basit bir cevap ver. Senin işten çıkma sebebin sendikaya üye olmaktan göstersek, diğer işyerleri seni alır mı sence?" diye sordu. Ben "alır, çalışırım" dedim. O da "hayır, çalışamazsın" dedi. Ben de "çalışırım, sana da fotoğraf atarım" dedim. Sonra "seni de anladım, yazıyorum"

dedi. İstikbalimle tehdit edilmek hayatımda kabul edemeyeceğim en büyük sınavlardan biriydi. Ama öncülerimizin tecrübesi ve söyledikleri, yüksek motivasyonlu konuşmaları sayesinde duygusal değil mantıklı karar verip 63 gündür direniyoruz.

Her gün, burada attığımız her slogan, çaldığımız her marş, halaya durduğumuz her an, haklarımızı elimizden almaya çalışanlara bir mesajdır. Biz, emeğin gücüyle yükselen bir sınıfın mensupları olarak, taleplerimizi sonuna kadar savunacağız.

Grevimiz; adalet, eşitlik ve insanca yaşam mücadelesidir. Haklarımızı almak, emeğimizin karşılığını almak için buradayız. Mücadelemiz, sadece ekonomik taleplerle sınırlı değil; aynı zamanda özgür, adil ve eşit bir toplum hayalini gerçekleştirme yolunda bir adımdır. Aslanlar gibi mücadeleye sonuna kadar devam.

Çerkezköy'den plastik fabrikasından bir işçi kadın

Bizim mücadelemiz tekrar işçi sınıfının devletini kurmak için

Çerkezköy'den herkese selamlar. Öncelikle cumhuriyetimizin kuruluşunun yıldönümünü, bayramımızı kutluyorum. Ne mutlu cumhuriyet kadınıdır diyerek başlamak istiyorum. Ama... Aması var işte. Keşke bu güzel yıldönümümüzde her şeyin iyi halini konuşabilseydik. Her türlü emeğin, çiftçinin, işçinin hakkının sömürüldüğü bir şekilde, buna karşı mücadele verdiğimiz bir şekilde kutladık. Başta Polonez'deki dostlarımız, hâlâ yılmadan mücadelesini veriyor. Cumhuriyetin 101. yılının kutlandığı günlerin, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda yasal hak olarak yazılan hiçbir hakkın gerçekte kullanılmadığı günler olması üzücü. Kendi açımdan belki de hepimizin iç sesi olan geçim sıkıntısını söylemek istiyorum mesela. İşçinin en büyük problemi bu ve işlerimize sadık olsak da bağlı çalışsak da emeğimiz sömürülüyor. Çalıştığım fabrikada daha iyi şartlar arayan birçok arkadaşımız işten ayrıldı. Arada 2 bin oynayan farka bile umut bağlıyor işçi artık. Gelecek olan zam yine işçi sömürsünden başka bir şey olmayacak, hepimiz farkındayız. Ailesi için özellikle kadınlar evde başka, işte başka mücadele vermek zorunda kalıyor. Biz kendi işyerimizde asgari ücretin yetmediğini bildirerek zam istedik,

cevap "ilk önce hakkıyla işinizi yapın" oldu. Ne kadar çalışırsan çalış, asla tatmin olmayan bir sistem. İşçi eski dönemin köy ağalarının elinde gibi, gözünün açılmasından korkuyorlar. Ama işçi sınıfının gözü açıldı. Birlik olmadan, başımızı bizi dik tutmadan, asla kimse işçiler için hiçbir şey yapmayacak, hiçbir şey değişmeyecek.

Kadınların çalışma hakkı var. Aslında cumhuriyetle verilen değil, kadınların kazandığı bir hak. Ama cumhuriyetin 101. yıldönümünde emekçi kadınlar, Polonez'de olduğu gibi örgütlenme hakkını kullandığı için bir SMS'le işten atılıyor. Çalışma hakkı var da örgütlü çalışma hakkı mı yok? Cumhuriyetin anayasasında var ama emeğimizi sendikayla birleştirelim, bu bizim hakkımız dediğimizde karşımızda niye bu cumhuriyetin polisini devletini buluyoruz? Bu nasıl bir ikilem? Dünyada sömürü ayrı devam ederken cumhuriyetimizin 101. yılında ülkemizde de hâlâ bunun savaşı var; geçinemiyoruz, güvenemiyoruz, istediğimiz gibi yaşayamıyoruz. Her gün işçi arkadaşlarımızın yok yere işten çıkarılmasını ya da bir ihmalle iş kazası diyerek iş cinayetlerinde kaybettikimizi görmek istemiyoruz. Biz fabrika ortamlarını biliyoruz, bir de diğer ortamlar var. Gurur duydu-

ğum, kendi tarlasını eken biçen bir çiftçi kadın arkadaşım şunları dedi: "Sadece çocuğumu okutabildiğime seviniyorum." Bir kadının emeğinin karşılığı bu mu? Bu memleketin işçisi, emekçisi köylüsü neden bunlarla yetinmek zorunda kalsın?

Hayır yetinmek yok, yetinmeyeceğiz. Sesimizi bastırmak için ellerinden geleni yapsalar da geri adım atmak yok. Gurur duyuyorum her alanda emeğini gösteren, en öne çıkan emekçi kadınlarımızla. Ve omuz omuza mücadele ettiğimiz erkek kardeşlerimizle. Ne mutlu cumhuriyet kadınıdır diye başladım. Aması var dedim. Bizim mücadelemiz, aması olmayacak bir düzen için. Gündüzlerinde sömürülen, gecelerinde aç yatılmayan bir düzen için. Ekim'de cumhuriyetin 101. yıldönümünü kutladık. Kasım'da böyle bir düzenin cumhuriyetler birliğini, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni kuran Ekim devriminin 107. yıldönümünü kutlayacağız. 7 Kasım 1917'de gerçekleşen Ekim devrimi ile işçi sınıfı kendi devletini kurdu, kendi anayasasını yazdı ve haklarını özgürce kullanabildi. İşte bizim özlümüz bu! Bizim mücadelemiz tekrar işçi sınıfının devletini kurmak için! Bu yolda yaşasın güçlü direniş! Herkes saygılar!

İzmir Kemalpaşa'dan metal işçisi bir kadın

Hayatlarımız patronların iki dudağı arasında olmasının istiyorsak örgütlenmeliyiz!

Merhaba yoldaşlar, Ben İzmir Kemalpaşa'da havacılık sektörü alanında üretim yapan bir fabrikada çalışıyorum. Buraya yeni girdim ve girer girmez örgütsüz fabrikalarda işlerin nasıl kara düzen şeklinde ilerlediğini hemen gördüm.

Ücretler sektör ortalamasının ve sendikalı fabrikaların çok altında. Yoğun bir iş temposu var ve oldukça kritik, pahalı parçalar üretiliyor. Maaşlar zamanında yatmıyor, servis ve yemekler oldukça kötü. Fabrika içerisindeki tuvalet, mutfak gibi alanlar çok yetersiz. İşçi sağlığı, güvenliği diye bir durumun adı dahi anılmıyor. Henüz iş güvenliği uzmanının yüzünü bile göremedim. Eğitimleri anlatmıyorum bile. Kısacası her örgütsüz fabrikada olduğu gibi burada da patronların haklarımızdan kıstığı, sadece kârını düşündüğü bir sistem var. Zaten hayatın biz emekçilere yeterince zor olduğu, orta vadeli program adı altında her gün yeni vergiye uyandırdığımız, geçim sıkıntısı çektiğimiz şu günlerde

örgütsüz oluşumuz bizim için hayat memet meselesi.

Günden güne zorlaşan hayat koşullarına karşı mücadele edebilmek için önce bizim güçlü olmamız lazım. İşçi sınıfının, bizlerin gücü bir olmaktan gelir. Tek başımıza patrona karşı bir şey yapamayacağımız açık. Ama tek bir ağız, bir yumruk olduğumuzda, üretimden gelen gücümüzü elimizde silah olarak tuttuğumuzda, o zaman bir şeyleri değiştirmeye başlayabiliriz. Bir an önce fabrikamızda çok sağlam bir örgütlenmeye girişmeli, bu örgütlülüğü fabrikamıza sendika sokarak ve iyi bir sözleşme imzalayarak taçlandırmalıyız. Bu yol çetin ve zor olabilir, fedakarlıklar gerektirebilir. Fakat bu mücadele, örgütsüzlüğün bizden gün be gün alıp götürdüklerine maruz kalmak kadar zor değil. Yeter ki kendimize ve birliğimizden gelen güce inanalım. Haklarımızın, ekmeğimizin sadece patronun iki dudağı arasından çıkan bir sözle değişmemesi gerektiğini göstermek için bu mücadeleye girelim ve kazanalım!

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Birleşirsek kazanırız!

Merhaba Dostlar, Ben Dilovası'nda Birleşik Metal İş sendikasına bağlı Esitaş fabrikasında çalışan kadın işçiyim. Fabrikamız daha yeni örgütlü bir fabrika. Hem yasalara hem patronlara karşı örgütlenmek zor ama bir o kadar da gerekli. Bunun en güzel örneğini Polonez işçileri veriyor bizlere. Sadece Polonez ile de sınırlı değil. As Plastik, Mersen, Tarkett, MKB Rondo, Eker Süt gibi bir sürü fabrikada işçiler iş, aş, hürriyet mücadelesi veriyor. Hepsini farklı iş kollarına, farklı sendikalara bağlı işçiler ama kavgaları ortak. Ekmek kavgası. Sonuçta "anlatılan bizim hikayemiz". İşçi sınıfının hikayesi. Bu grev ve direnişlerden biri kazandığımızda Türkiye işçi sınıfı kazanacak.

Son zamanlarda Türkiye işçi sınıfı sendikal anlamda hareketli bir dönemden geçiyor. Bunun yanında DİSK'in, Türk-İş'in yaptığı vergide adaletsizliğe karşı düzenlediği mitingler de var. Özellikle Ekim ayında Ankara'da gerçekleşen Türk-İş'in düzenlediği miting uzun zamandır en çok işçi katılımı olan mitingdi. Sosyal medyadan ve giden arkadaş-

lardan duyduklarımızı gördüklerimiz işçilerin coşkusunun ve öfkesinin gücünü gösteriyordu. Çünkü hepimiz biliyoruz ki işçi sınıfına yaklaşan büyük bir saldırı var. İngiliz Mehmet'in OVP adı altında işçi düşmanı politikaları, her geçen gün artan işsizlik, bizlerin borç batağına daha da sürüklenmesi, önceden ayın sonunu getirmekte zorlanırken şu an ay ortasını göremez hale gelmemiz bunun en büyük göstergesidir. Fabrikalarda büyüyen mücadeleler boş yere değildir dostlar.

Sorunlar ortak kavgamız ortak. Konfederasyon fark etmeksizin İngiliz Mehmet'in OVP'sine, işçi düşmanlığına, vergide adaletsizliğe karşı bu işçi mücadelelerini birleştirmeli ve büyütmeliyiz. Biz işçilerin istediği budur. Sendika ayrımı yapmadan, ayrı gayrı demeden birleşip bu mücadeleyi meydanlarda vermeliyiz. Yarattıkları bu krizin faturasını patronlara bu şekilde ödetiriz.

Birleşelim dostlar birleşirsek kazanırız.

Yaşasın sınıf dayanışması! Yaşasın işçilerin birliği!

Çatalca Polonez direnişinden Barış Aktaş ve ailesi

Babamın adalet arayışı: Polonez direnişi

Ben, Barış Aktaş. Yaklaşık 12 yıldır Trakya Et Polonez'de çalışıyorum. Ben ve 145 arkadaşım, anayasal hakkımızı kullanarak Tekgıda-İş Sendikası'na üye olduk. Ancak bu adımın ardından önce 13 arkadaşımız, sonra 133 arkadaşımız, gece yarısı gelen bir mesajla işten çıkarıldığımızı öğrendi. İlk 13 arkadaşımız "04 kodu" ile, 133 arkadaşımız ise (sanki yüz kızartıcı bir suç işlemişiz gibi) "46 kodu" ile işten atıldı. Emek verdiğimiz işimizden, onurumuz kırılarak, bir mesajla koparıldık.

O günden bu yana, tam 106 gündür fabrikanın önünde direniyoruz. Tek isteğimiz işimize geri dönmek ve insan onuruna yakışır bir şekilde yaşamak. Fakat bu süreçte, işveren bizi defalarca polisle karşı karşıya getirdi; gaz yedik, hakarete uğradık, dövüldük, hatta emniyet müdürü tarafından tehdit edildik. Ne var ki davamızdan geri adım atmadık, atmayacağız. Çünkü burada bir hak mücadelesi veriyoruz, yalnızca kendimiz için değil, tüm işçi kardeşlerimiz için ayaktayiz.

Maalesef, görüyoruz ki Türkiye'de işçi sınıfı, hak arayışı için polisin karşısına çıkmadan sesini duyuramıyor. Yasalar ve

kanunlar işverenlerin yanında dururken, işçilerin adalet arayışı, haklarını savunmaları her geçen gün daha zor hale geliyor. Buradan tüm işçi kardeşlerime sesleniyorum: Sesimize ses olun, gücümüze güç katın. İş yerlerimizde birlik olalım, örgütleneelim, sendikalarımıza sahip çıkalım. Polonez direnişi, tüm işçi sınıfı için bir örnek ve ilham kaynağı olmalı.

Bu mücadele yalnızca babamıza değil, bizim gibi onun çocuklarına da büyük bir yük bindirdi. Ben (Yiğit Eren) ve kardeşim (Mustafa Mert Aktaş), babamın davasını her gün haberlerden gözümüzü ayırmadan, kalbimiz sıkışarak izliyoruz. Babam ve iş arkadaşlarına uygulanan şiddet, gaz işlemleri bizi her gün daha fazla dehşete düşürüyor. Sadece haklarını savundukları için maruz kaldıkları bu baskılar ve kötü muamele, bizim de içimizi acıtıyor.

Geceleri, babamın orada neler yaşadığını düşünmekten uykusuz kalıyoruz. Endişe ve kaygı artık bizim de günlük hayatımızın bir parçası oldu. Babamın direnişi, bize sabretme gücü veriyor; ama onu yalnız görmek, bizi daha da çaresiz hissettiriyor. Onunla dayanışma içinde olan insanlar gördükçe, biz de umudumuzu koruyoruz.

Buradan herkese sesleniyoruz: Babamız ve arkadaşlarının yanında olun! Türkiye'de haksızlığa uğrayan işçileri, emekçileri görmezden gelmeyin.

Barış Aktaş ve ailesi olarak, sesimizi duyan, haklı mücadelemize yer veren *Gerçek* gazetesine yürekten teşekkür ediyoruz. Onların desteği bize güç veriyor, umudumuzu canlı tutan bir ışık oluyor.

İstanbul Perfetti van Melle'den bir işçi kadın

Yol bizim yolumuz, tümsek de olsa, bozuk da çıksa birliğimizi bozmadan devam edeceğiz

Perfetti van Melle'de maceram bir kadın olarak 10 yıldan uzun bir süre önce başladı. İlk çalışma yıllarımda ne kadar şanslı olduğumu düşünsem de zaman beni yanılttı. İşçiye verilmeyen değerden mi yoksa kadına verilmeyen değerden mi bahsetsem bilemedim. Bu kadar büyük firma olmasına rağmen asgari ücrete çok yakın ücretler alıyoruz. Yapılması gerekenden fazla iş yükü de cabası. Formenlerin insan kaynakları personellerinin müdürlerimizin önce insan dediği fakat asla öyle olmadığı yer Perfetti van Melle. Siz bu şekilde tanıyorsunuz tabii. Sizin tanıyabileceğiniz adıyla Vivident, Mentos. Ülkemizdeki son yıllardaki ekonomik sıkıntı, hayat pahalılığı işverenlerin çay kaşığıyla işçiye maaş diye sunduğu sadakayı biz de alıyoruz. Sendika maceramız da 266 gün önce Tekgıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu'yu tanımamızla başladı. Yunus Durdu'nun bunu bir görev olarak değil de kendi davası gibi görmesi bizi daha da azimlendirdi. Sendikamız yaklaşık 45 bin üyesiyle işkolunun en büyük sendikasıdır. Şunu anladık ki biz doğru bir yoldayız. Biz bıraksak Yunus Durdu ve sendikamız bırakmayacak. Ama hiçbir şey kolay değildi. Yetkiyi aldıktan sonraki süreçte işverenimizin yapmadığı çirkin-

lik kalmadı. Mobbingler baskılar başladı. İzinlere çıkarıldık. Birlikte çalıştığımız, aynı tastan su içtiğimiz arkadaşlarımız işveren tarafından atanan grev kırıcılara dönüştü. Bu süreçte hakaretler, işimizi etkileyen davranışlar, tacizler, fabrika içinde ve dışında da devam eden baskılar dozunu arttırdı. Sendika üyeliğimiz sorgulandı, çıkmamız için baskılar yapıldı, eften püften sebeplerle savunmalar, ihtarlar çekildi. Sindirmeye, bastırmaya çalıştılar. Temsilci arkadaşlarımızdan birini iftira atarak işten çıkardılar. Kolay değil, 266 gün oldu. Ama biz Perfetti van Melle'nin baskılarına boyun eğmedik ve eğmeyeceğiz de. Biz bu yola çıkarken zaten kolay olacağı da söylenmedi. Herşeye rağmen dik durduk, özellikle kadınlar fazlasıyla baskı altındaydı. Memlekette kadın olmak zaten zor

iken Perfetti van Melle (Vivident, Mentos) bunu iyice zorlaştırdı. Biz hepimiz ekmeğinin peşinde, davası sadece ekme davası olan insanlarız. Biz işimize sahip çıkıyorsak, dünya çapında bir marka yaratıyorsak, işverenimizin de aynı şekilde bize sahip çıkmasını, emeğimizin hakkını istiyoruz, sadaka değil! Davamızın peşindeyiz. Biz bu yolda Tekgıda-İş Sendikasını, Yunus Durdu'yu, bu zamana kadar işçiyi, emekçiyi, kimseyi yalnız bırakmayan Devrimci İşçi Partisi'ni, Levent Dölek başkanı, Armağan'ı tanıdık ve daha birçok dava arkadaşımız oldu. Yol bizim yolumuz, tümsek de olsa, bozuk da çıksa birliğimizi bozmadan dümdüz devam edeceğiz. Tüm emekçi kardeşlerime selamlarımı iletiyorum. Hakkınızı istemeyin, hak istenmez, hak verilmez, söke söke alınır.

Çatalca Polonez direnişinden bir işçi kadın

Biz bu yola baş koyduk, geri dönüş yok!

Polonez fabrikasında 15 yıldır çalışıyorum. Düşük ücretler, uzun mesailer, vergi dilimi, kıdem farkının olmaması, müdürümüzün bize "biz de kazanamıyoruz ki" demesiyle, bir gecede sendikaya üye olduk. Duyulunca 13 öncü arkadaşımızı işten attılar. Buna duyarsız kalamazdık ve fabrikanın bahçesinde alkışlarla arkadaşlarımıza destek verdik. 4. günde bizi de çıkardılar bir mesajla. Direnişteki günler böyle devam ederken işveren yerimize gündelikçi işçiler alıyor. Yetki müracaat edeceğimiz gün işveren 170 eski personeli çalıştırmış gibi sigortalı yaptı ve o an yetki alamadık. Hileyi çalışma bakanı müfettişleri tespit etti, işçilerin sendikadan işten çıkarıldığını söyledi ve ceza kesti. Sonuç firma hâlâ çalışıyor, biz çalışmıyoruz. Bu düzen değişmeli, çark böyle dönmemeli. Bu olaylara tepki verirken emniyet müdürü, çevik kuvvet birlikte orantısız güç kullandı. Bizi çocuklarımızın siciline yansır diye tehdit etti. Kaymakamlığa yürüdü, kaymakam, şov yapmayın, vatandaşı rahatsız ediyorsunuz dedi. Ben de vatandaşı, rahatsızım, çünkü işten atıldım. Çalışma bakanlığı kod 46'yı kaldırdı, bu süreçte bir adım daha attık. Bir gece sabaha karşı hareketlilik oldu. Ateşin başındaydık. Çevik kuvvet müdahale edip bizi götürmesin diye birbirimize zincirlerle bağlandık. Çevik zincirleri makaslarla kesti, bizi zorla, kelepçe takarak suçlu gibi aldı, Vatandaş Emniyet'e götürdü. İzbe bir yerden içeriye girerken yasal olmayan bir yere götürüldüğümüzü düşündüm, ürktüm. Bizim avukatları gördüğümüzdeki mutluluk anlatılamaz. İfadelerimizi verirken memur ifademi okudu, benim de okuyup imzalamamı istedi. Gözlüğüm alanda kalmıştı. "Hâlâ güvenmiyor musun, burası emniyet" dedi. "Beni buraya getiren de emniyet ama memur boynumu bük-

tü." dedim. Avukatlar "haklı" dedi. Hastaneye götürdüler, muayeneden sonra bizi orda beş kuruş parasız kimliğimiz yok, bıraktılar. Kendimi bir mülteciden farksız hissettim. Ne acı, halkına yabancı bir emniyet, emniyette miyim ben şimdi? Sendika bizi aldı, ertesi gün kaymakamlık önünde 2 gece yattık, orada bizi müftü de istemedi. Rahatsız olmuştuk. Alinteri kurumadan hakkını ver işçinin diyen ümmeti temsil eden adam, ama nahoş davranışlar! Belediye başkanı ve kaymakam bizi alana geri gönderdi, gittiğimiz Göç İdaresi'nin oraya kadar uzun yüksek barikatlar örülmüş, adeta açık cezaevi. Vatan'dan dönüşümüzün 2. günüyü yanılmıyorsam. Fabrikadaki arkadaşlarımız bize destek için bahçeye çıktılar. Sevinçten ağladım. Çünkü birleşe birleşe kazanacağız. Mücadelemiz devam ediyor ve sonuna kadar da bir-birimizi bırakmadan devam edeceğiz. Biz bu yola baş koyduk, geri dönüş yok diyoruz. Bize desteğe gelen emek dostlarından çok şey öğrendik. Gözü gözüme, eli omzumuzda, yüreği ruhumuzda dokunan, hakça paylaşımı benimseyen güzel dostlar, hepiniz hakkınızı helal edin. Sevgiler.

Gebze'den bir metal işçisi

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Merhaba dostlar ben Gebze'den bir metal işçisiyim. Ben Haziran ayına kadar örgütlü bir fabrikada çalışıyordum, fabrikamız kapatılınca bir süre işsiz kaldım ve yakın zamanda iş buldum. Şu an çalıştığım fabrika örgütsüz ve daha önceki çalıştığım fabrika ile kıyaslayınca örgütlü bir fabrikada çalışmanın ne kadar kıymetli olduğunu daha iyi anlıyorum. Eski çalıştığım fabrikada işçiye karşı yapılan haksızlıkta, mobbingde vs. üretime gelen gücümüzü kullanarak hemen karşılığını veriyorduk. Şu an çalıştığım yerde sürekli mesai baskısı, iş yetiştirme baskısı yüzünden sürekli mobbinge maruz kalıyoruz. Çoğu işçi yeni ve işimden olurum korkusuyla, eski işçiler de tazminatından olurum korkusuyla karşılık veremiyor. Ancak bu devran böyle gitmez, bu fabrika da örgütlenecek! İşçiler olarak örgütsüz bir fabrikada çalıştığımız sürece yaşanan hikayeler hep aynı, ama bu hikayelerin tersini yazmak da yine biz işçilerin elinde. Patronların, yöneticilerin sömürsüne de baskısına da boyun eğecek, sabredek bir dakikamız dahi yok. Onlar bir sendikamız çatısı altında örgütlenmeyelim, birlik olmalıyız diye türlü türlü oyunlar oynayacak. Ancak biz de işçi sınıfı olarak bu oyunlara kanmayacak kadar bilinçliyiz, deneyimliyiz. Biz dersimizi Polonez, MKB Rondo,

Mersen, Elba Bant, As Plastik, Tarkett patronundan ve nicelerinden aldık ve bu patronların ayak oyunlarına da karnımız tok! Patronların karşısında nasıl direneceğimizi, nasıl hak alacağımızı istibdadın milletvekili olan Fernas Maden patronuna karşı Soma'dan Ankara'ya yalın ayak yürüyüp Ankara'dan hakkını alarak dönen Fernas Maden işçilerinden gördük. Polonez patronunun sendikalaşmayı kırmak için Şekerpınar'da Bifet fabrikasında fason et üretimi yaptıracağı ortaya çıkınca olanlara bakalım. Türkiye'ye bağlı Tekgıda-İş sendikasının çağrısıyla fabrika önüne gelen ve Polonez işçileriyle birlikte mücadeleyi büyüten grevdeki MKB Rondo ve Tarkett işçileri, ayrı gayrı demeden gelen DİSK'e bağlı sendikaların işçileri ve işçi sınıfının yanında olan partiler hepsi bir araya gelip Bifet fabrikasının önünü direniş alanına çevirdi. Bu direnişin ardından Bifet patronunun Polonez ile iş yapmayacağı açıkladığını gördük. Biz işçi sınıfı olarak direnişi, grev hakkını grev yaparak kazanan KAVEL işçilerinden gördük. Ezcümle bizler de bu fabrikaya sendikayı getireceğiz, sahip çıkıp denetleyeceğiz, örgütlü bir işçi sınıfı olarak bizler de yerimizi alacağız. Yaşasın işçi sınıfının birliği.

Genel-İş ve CHP el ele OVP'yi belediye emekçileri üzerinde uyguluyor

İstanbul ilçe belediyelerinde Genel-İş ve CHP'nin patron sendikası SODEMSEN (Sosyal Demokrat Kamu İşverenleri Sendikası) arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinin sonuçsuz kalmasının ardından sendika grev kararları almıştı. İlk grev 30 Ekim'de Kartal Belediyesinde başladı.

İstanbul kadar pahalı bir şehirde yaşamlarını sürdürebilmek için günlük 1.900 lira brüt ücret talep eden işçilere CHP'li belediye 1.320 lira öneriyor. Bu ücretle ne kira ne doğalgaz faturası ödeyebileceğini bilen belediye emekçileri belediye önünde

yaktıkları ateşin başından ayrılmıyorlardı. Grevin üçüncü günü, herkes SODEMSEN'den yeni bir teklif beklerken Genel-İş sendikası genel merkezinin, şubeleri ezerek, 1.300 lira gibi komik bir miktara imza attığı haberi geldi. Bunu kabul etmeyeceklerini belirten emekçiler grevi sürdürmek istedilerse de, sendikacıların, yöneticilerin ve grev kırıcılığı yapan diğer CHP'li belediyelerin ve İBB'nin karşısında uzun süre duramadılar. Genel-İş böylelikle bir kez daha işçi ve emekçilerin, üyelerinin değil, yurtdışı gezilerine, pahalı etkinliklere para bulup, işçiye gelince yok diyen, ücretleri

düzenli bir şekilde ödemeyen CHP'li yönetimin yanında yer aldı. Bunun sonucu, öncelikle Kartal Belediyesi emekçilerinin hakkının yenmesidir. Ama sadece bu da değil, Genel-İş sendikası bu hareketiyle önümüzdeki günlerde Kartal Belediyesi emekçilerinin ardından greve çıkacak olan Maltepe, Ataşehir ve Kadıköy Belediyesi emekçilerinin ve Türkiye'nin diğer noktalarında grev kararı almış tüm belediye emekçilerinin mücadelesini çöpe atmayı amaçlamış, SODEMSEN ve CHP'nin Kartal'da olduğu gibi bu grevleri de Genel-İş merkezi ile halledeceği beklentisini

yaratarak grevlerin altını boşaltmıştır. Patron tarafına gelirsek, ne Özgür Özel'in ne de herhangi bir CHP'li yöneticinin Mehmet Şimşek'in işçi düşmanı OVP'si ile mücadele etme niyeti olduğu bu grev sürecinde de gözük-

mektedir. Aksine CHP'li patronlar, belediyeler ve SODEMSEN, Mehmet Şimşek'in işçi düşmanı politikalarını ellerine geçen her fırsatta aynen uygulamaktadır.

As Plastik işçileri: "Yılmadık, kararlıyız, kazanacağız!"

Grevlerinin 41. gününe işte bu sloganla başlamıştı As Plastik işçileri. Toplu iş sözleşmeleri sırasında taleplerinin yerine getirilmesi için patronla uzlaşmazlık yaşayınca örgütlü oldukları Petrol-İş sendikası öncülüğünde grev kararı alan ve Ekim ayının bitişiyle grevlerinin bir buçuk ayını geride bırakan direnişçi işçiler bu süre zarfında binbir zorlukla karşılaştı. Tam katılımı başlatan grevin ilerleyen günlerinde patron görüşme masasına oturmak bir yana grevi kırmak için hamlelere başladı. İşçilerin ücret ve sosyal haklar ile ilgili taleplerini

görmezden gelen patron, işçilere sendikadan istifa etmeleri halinde prim ve geriye dönük ödemelerini vermeyi teklif ederek grev kırıcılığının ilk hamlelerini attı. Küçük bir azınlık ve yurt dışından getirdiği işçilerle üretim yapmaya çalıştı. Grevdeki işçiler ise mahkeme heytine başvurarak grev kırıcılığına karşı makinelerin mühürlenmesini istedi. İş mahkemesinin üretimin durdurulması kararına rağmen patronun itirazıyla bu karar uygulanmadı.

Patronun işçi düşmanı tüm saldırılarına rağmen yılmadan di-

renen işçiler grev kırıcılığına karşı fabrika önünde gerçekleştirdikleri protesto sırasında jandarma tarafından gözaltına alındı. Bir yandan patronun saldırılarına karşı dimdik duran işçiler bir yandan da devletin kolluk güçlerine karşı direnişlerini savundular. Bir gün bile geri adım atmadılar. Ki bu kararlı mücadele meyvesini verdi. Fabrikada grev kırıcılığına zorlanan sendikacı işçiler sınıf kardeşlerinin çağrılarını kulak verdi ve "sendika istemiyorum" diyen patronun tavrına karşı bir kez daha iş bıraktı ve grevdeki arkadaşlarına katıldı. As Plastik iş-

çileri insanca yaşayacak bir ücret ve daha iyi çalışma koşulları için fabrika önünde greve devam ediyor. Grevlerinin ilk gününden itibaren Devrimci İşçi Partisi olarak

As Plastik işçilerinin yanlarında olduk ve bu mücadele zafere ulaşana kadar da grev çadırında birlikte olmaya devam edeceğiz.

Tarkett grevi ilk günkü inanç ve azimle devam ediyor!

İstanbul Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Tarkett Zemin Kaplama fabrikasında başlayan grev bir buçuk ayını doldurdu. 18 Eylül'de greve çıkarak, sendikal haklara saygı göstermeyen patrona karşı kararlılığını gösteren Petrol-İş Gebze Şubesi'nde örgütlü işçiler, aynı kararlılıkla grevine devam ediyor.

Toplamda 34 tesisi olan ve bünyesinde yaklaşık 12 bin işçi

çalıştıran Fransız sermayeli firma önce işçilerin sendikalaştığı geçeceğini kabullenememiş, ardından toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde de zam yapamam diyerek anlaşma zeminini ortadan kaldıran bir tutum sergilemişti. Örgütlendikten sonra yetki itirazı sürecini yaklaşık 1 yıl boyunca bekleyen işçiler, sözleşme görüşmelerinden de sonuç çıkmayınca grev ilanını astı ve çadırını kurdu.

Daha önce şehir hastanelerine ve Hatay merkezli deprem zamanında deprem bölgelerine iş yapan işçiler, öncelikle sendikal haklarına saygı duyulmasını, örgütlü gücünü korumayı ve insanca yaşanacak bir ücret istiyor. Gebze'nin mücadelecisi sendikası Petrol-İş Gebze Şubesi'nde örgütlenen işçilerin çadırını, grev ilk gününden bu yana Polonez işçilerinden MKB Rondo işçilerine kadar birçok mü-

cadelecisi sendika ve işçi ziyaret etti, başta Devrimci İşçi Partisi olmak üzere siyasi partiler desteğini gösterdi. Tarkett grevcilerinin ziyaretçi defteri dayanışma mesajlarıyla dolduruldu.

Memleketin birçok yerinde sendikal mücadelelerin arttığı, sendika tanımayan ve işçilere insanca yaşamaya yetecek bir ücret teklif etmeye yanaşmayan patronlara karşı çoban ateşlerinin yakıl-

dığı bu dönemde Tarkett çadırı da mücadele ateşini harlıyor. Anayasal hakları ayaklar altına alan Fransız sermayesine karşı Tarkett işçileri ekmek ve hürriyet mücadelesine devam ediyor. Onların mücadelesi tüm işçi sınıfının mücadelesidir. Sınıf dayanışmasını yaşatalım, sendika ve konfederasyon ayırt etmeden çoban ateşini büyütelim!

Eker Süt'te sendika hakkı için mücadele direniş çadırının kurulmasıyla büyüyor

Bursa Mustafakemalpaşa'da bulunan Eker Süt fabrikasında Tekgıda-İş sendikasında örgütlenedikleri için işten atılan üç işçinin fabrika önünde sürdürdükleri direniş devam ediyor. 1 ayı aşan mücadele basın açıklamalarından, fabrika önünden Bursa Eker Süt parkına yapılan 70 kilometrelik yürüyüşten sonra kurulan direniş çadırıyla birlikte yeni bir seviyeye taşınıyor.

Sendikal yetki var, anayasal hakka saygı yok

Tekgıda-İş sendikası fabrikada yeterli çoğunluğu sağlayıp yetki başvurusunda bulunmasına rağmen Eker Süt yönetimi anayasal hakka saygı göstermemeye devam ediyor. Yönetimin sendikal faaliyette öncü olan işçileri işten atarak başlattığı, farklı iş kolundan işçileri ise fabrikada çalışıyor gibi göstererek sendikal yetkiyi engelleme-

ye çalıştığı sendika düşmanı tutum hız kesmeden sürüyor.

Eker işçilerinin mücadelesi tüm emekçi halkın mücadelesidir

Tekgıda-İş sendikası örgütlenme uzmanı Suat Karlıkaya Eker işçilerinin sendika hakkı ve işe iade için sürdürdüğü mücadelenin kazanana kadar devam edeceğini, Eker yönetimi sendika hakkına

saygı duyana kadar da bu direnişin günden güne büyüyeceğini vurguladı. Sendika hakkı için verilen bu mücadeleye tüm emekçi halk sahip çıkmalı, direniş alanı işçi sınıfının birlik ve mücadele alanına dönüşmeli, direniş çadırı tüm işçi sınıfının çadırı olmalı. Eker'e sendika direnişle girecek, Eker işçisi kazanacak! Tüm işçi sınıfı kazanacak!

TKIS Blinds işçileri sendikal olma hakkı için direniyor

İstanbul Tuzla Serbest Bölge'de bulunan TKIS Blinds fabrikasında çalışan işçiler düşük ücretler, kötü çalışma koşulları ve artan üretim baskısına karşı hakkını aramak için Türk-İş'e bağlı Teksif sendikasına üye oldular. Yasanın gerektirdiği çoğunluğu yakalayan Teksif sendikası yetki tespiti için bakanlığa başvuru yaptı. Bunun ardından henüz yetki belgesi gelmeden patron bir hafta içerisinde 7 öncü işçiyi işten çıkardı. Bunun üzerine Teksif sendikası önce fabrikanın önünde bir açıklama gerçekleştirdi. Daha sonra işçiler fabrikanın bulunduğu serbest bölgenin önünde direnişe başladılar.

Anayasa ve yasalar tarafından güvence altına alınmış olan her işçinin sendikal olma hakkı bu kez de Tuzla'da tekstil işkolunda TKIS Blinds patronu tara-

findan çiğneniyor. TKIS Blinds işçilerinin mücadelesi de işçi sınıfının Türkiye'nin dört bir yanında devam etmekte olan grev ve direnişlerinin bir parçası. Direnişin ilk günlerinde, yine Tuzla'da grevde olan Selüloz-İş üyesi MKB Rondo işçileri TKIS Blinds işçilerini ziyaret ederek sınıf dayanışmasını gösterdiler. Aynı sanayi bölgesinde çalışan DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş üyesi HT Solar işçileri de TKIS Blinds işçilerini ziyaret ettiler. Zaferle sonuçlanan her grev ve direniş işçi sınıfının gücüne güç katıyor. TKIS Blinds işçileri de sektör ayrımı olmadan, konfederasyon ayrımı olmadan gösterilen bu sınıf dayanışmasının gücüyle kazanacaklar. Zafer direnen TKIS Blinds işçilerinin ve tüm işçi sınıfının olacak!

Sungur Savran

Bir yükselişin eşiğinde

Ekim ayının sonunda Eğitim-Sen Gebze Şubesi'nin düzenlediği, Birleşik Metal Gebze 1 No'lu Şube'nin ev sahipliği yaptığı "Kapital Neden İşçi Sınıfının El Kitabıdır?" konulu eğitim toplantısı üzerinde sosyal medyada epey duruldu. Biz o toplantının konuşmacısıydık. Ağzına kadar dolu olan bir salonda çoğunluğu kol işçisi, bir kısmı da kafa emekçisi olan kardeşlerimizin, etkinliği üç saat süre boyunca pürdikkat dinlemiş olmaları bize büyük sevinç verdi. Tartışma bölümünde salondan yapılan katkılar günümüzün en önemli sorunlarını gündeme getirdi. İşçilerle aralarda paylaştığımız düşünce ve duygular da cabası. MKB Rondo ve Mersen grevlerinden katılımcıların varlığı ise ayrı bir tat kattı toplantıya.

Toplantının bu kadar başarılı geçmesi, konuşmacı ile salonun arasında bu kadar güzel bir diyalog kurulması bir tesadüf müydü? Sonuçta nice okumuşun başını yaran bir kitap anlatılıyordu. Marx'ın *Kapital*'i! Bu kitaba böyle bir ilgi ve anlatılanları böylesine güzel kavrayış kolay kolay görülen bir şey değildir. Nasıl oldu bu? Neden?

Biz kendi fikrimizi söyleyelim. İşçi arkadaşlarımızın gözünde bir kıvılcım, sesinde bir gürlük, toplantının konusuna ilgisinde bir sahiplenme gördük biz o gün. Türkiye işçi sınıfının, sınıf mücadelelerinde *bir yükselme döneminin eşiğine gelmiş olduğuna* dair bir işaret bize o toplantıda yaşananlar. Toplantının başarısının nedeni o salonun dışında yatıyordu.

Gözümüzü o "dışarıya", fabrikalara, grev çadırlarına, sokaklara, meydanlara çevirelim.

- Son aylarda çok militanca verilen mücadelelere tanık olduk. Polonez et ve Fernas maden işçileri öne çıkıyordu ama mesela daha önce Gaziantep'te tekstil işçilerinin kararlı sesini de duymuştuk.
- Gaziantep demişken, Anadolu'nun geleneksel olarak işçi eylemi yaşamayan bazı kentlerinde de (Karaman gibi muhafazakâr bir ilde bile!) eylemler yapılmaya başladı.
- Grev ve direniş eylemleri eskisine göre birbirleriyle çok daha fazla dayanışma gösteriyor. İşçiler sorunun bir işyerinin değil bir sınıfın sorunu olduğunu kavlıyor. Çok yakın olmayan coğrafyalar (mesela Gebze ile Çatalca) arasında da ziyaretler artıyor.
- Dayanışma sendika farkının, hatta konfederasyon farkının duvarlarını yıkmaya başladı. Türk-İş'ten Tekgıda-İş ile DİSK'ten Birleşik Metal kardeş gibi oldular.
- Sadece işçiler değil sendikalar da sınırları tanımıyor. En son Türk-İş Tekgıda-İş Polonez Bifet eylemi ile DİSK Nakliyat-İş McDonald's eylemi ardi ardına yapıldı. Bu iki sendikanın dışında Türk-İş'in Petrol-İş (Tarkett) ve Selüloz-İş (MKB Rondo) sendikaları da katıldı eyleme. Bizim salonda ise KESK de vardı, başı çekiyordu.
- Aşağıdan gelen basıncın etkisiyle Türk-İş, DİSK ve Hak-İş Konfederasyon yöneticileri bir araya gelerek diplomatik bir birlik gösterisi yapmaya mecbur kaldılar. Ama bu bir türlü ortak eylem kararına dönüşmüyor.
- Öte yandan, DİSK çeşitli şehirlerde kendi ölçülerinde eskisine göre daha güçlü eylemler düzenliyor. Türk-İş ise daha önceki Zonguldak ve Çerkezköy mitinglerinden sonra Ankara'da son dönemin ölçülerine göre göz kamaştırıcı bir miting düzenledi.

Ama iş artık bütün bunların da ötesine taşmaya başladı. Başta Polonez işçisi olmak üzere mücadeleye giren işçiler sadece kendi işyeri sınırlarını aşarak sınıf kardeşleriyle dayanışma içine girmiyor, yüzünü işçi sınıfının günlük ekonomik mücadelesinin dışında doğrudan politik mücadelelere, hatta uluslararası mücadelelere dönüyor, tavır alıyor.

Filistin halkının yaşadığı etnik arındırma ve soykırım elbette bunların başında geliyor. Bu, son günlerde, Filistin halkını Siyonist İsrail'e karşı savunduğu için Fransız emperyalizminin hapisanelerinde 40 yılını dolduran Lübnanlı tutsak Corç İbrahim Abdullah'ın salıverilmesi için dayanışma eylemine de dönüşüyor. Polonez işçisi aynı zamanda kendisiyle dayanışma gösterirken Kürtlerin ve Filistinlilerin yaşadıklarına da karşı çıkmış olan ve bu yüzden faşistlerden ölüm tehdidi alan yoldaşımız avukat Şiar Rişvanoğlu'na da sahip çıkıyor.

İşte bu, öncü işçi bilincidir. Sınıf bilincinin siyasi düzeye sıçramış örneğidir. Salona geri dönelim artık. O salonda sendika hakkını işgalle, direnişle, fiili grevle almış Chen, HT, Smart Solar işçileri vardı. O salonda bugün biri iki ayı, öteki altı ayı aşkındır grevde olan MKB Rondo ve Mersen işçisi vardı. Yani Türkiye işçi sınıfının kıpır kıpır hareketlenmesinin kaymak takımıydı oradaki işçi. Gözlerdeki pırlıttın, seslerdeki gürlüğün ardında bilinçlerde bir sıçrama yatıyor.

Biz genç yoldaşlarımıza 1970'li yılların dev mücadelelerinin ya da 1990-91 Zonguldak'ın veya 2009-2010 Tekel'in işçiyi nasıl değiştirdiğini, siyasi atmosferin böyle durumlarda nasıl bambaşka bir hal aldığı hep vurgulamışızdır. Galiba eşiğine geldik, öyle bir döneme gireceğiz. Burada en büyük faktör, Birleşik İşçi Cephesi politikası doğrultusunda üç konfederasyonun ve tabii kamu emekçilerinin konfederasyonlarının eylem birliği olacaktır. Günümüzde böyle bir gelişme bütün işçi sınıfına yepyeni bir güven vererek bir sıçrama yaratır.

Gebze'deki salona gelince. Onlar Marx'ın *Kapital*'inden artık mezun oldular sayılır. Sıra çok daha zoruna, Lenin'in *Ne Yapmalı*'sına geldi!

Polonez işçisinin iş, aş, hürriyet mücadelesi sürüyor!

Polonez işçileri yaklaşık 4 ay önce insanca çalışma koşulları ve geçinebilecek ücretler için Tekgıda-İş sendikasına üye oldu. Patron 146 işçiyi "hırsızlık ve yüz kızartıcı suç" maddesi olan Kod 46'dan işten çıkararak işçilerin onuruyla oynamaya kalktı. İşte bu sebeple Polonez işçileri işleri, ekmekleri ve onurları için yaklaşık 4 aydır direniyor. Polonez işçileri biber gazı yemiş, polis tarafından darp edilmiş, ters kelepçelerle gözaltına alınmış ama yılmadan mücadelelerini sürdürmüştür. İşçiler 26 Ekim'de Çatalca'dan Ankara'ya Anayasal Hak Yürüyüşü'nü başlatmaya hazırlanıyordu. Öncesinde Türk-İş'in devreye girmesi ve işçi-

lerden de oluşacak bir heyetin katılımıyla sorunun çözümünü görüşmek üzere bir komisyon kurulacağı bilgisinin gelmesiyle yürüyüş 26 Ekim'de başlamadı. Ama işçiler, amaçları bağcıyı dövmek değil üzüm yemek olduğu için gösterdikleri iyi niyetin ve sabrın da suistimal edilmesine izin vermeyecekler. Görüşmelerden bir sonuç çıkmazsa, "Ankara duy sesimizi, bu gelen işçinin ayak sesleri" demeye devam edecekler!

Bugün aynı yolda mücadele eden işçileri, sendika-konfederasyon ayrımı olmaksızın bu yürüyüşte birleştirmeye hazırlanıyorlar.

Polonez'de iş, aş, hürriyet yoksa boykot var!

Tekgıda-İş sendikası, Ekim ayında 20 bölgede eş zamanlı yaptığı eylemlerle Polonez fabrikasında üretilen ürünleri boykot etmeye çağırdı. Polonez işçilerinin yaklaşık dört aydır devam eden direnişi, patronların saldırısına karşı "hak verilmez alınır" diyerek mücadele eden, istibdadın baskısına karşı hürriyet isteyen tüm emekçi halkın ve ezilenlerin mücadelesidir. Polonez ürünlerini boykot etmek her şeyden önce bu haklı mücadeleyi hepimiz için veren Polonez işçilerinin yalnız olmadığını göstermek demektir.

Halk sağlığı yoksa boykot var! Sağlık için Polonez ürünleri tüketme!

Normal zamanda bu fabrikada çalışacak işçilerin mutlaka hijyen eğitimi alması, kişisel bakımlarına özen göstermesi gerekiyor. Hijyen sertifikasına sahip 146 deneyimli işçi işten atıldıktan sonra fabrikada üretim kapasitesi düştü ve fabrika, siparişleri yetiştirmek için gerekli hijyen ve halk sağlığı kurallarını hiçe sayarak herhangi bir hijyen eğitimi almamış gündelikçi, kaçak işçilerle üretim yapmaya başladı. Bu koşullarda boykot sadece Polonez işçilerine destek olmak için değil, halk sağlığı için de gereklidir.

Hangi ürünler ve firmalar hedefte?

Paketinde üretim yeri olarak "Trakya Et ve Süt Ürünleri Fabrikası-Çatalca/İstanbul" yazan tüm ürünler Polonez fabrikasında üretiliyor. Bu ürünlerin çoğu Polonez markası ile satışa sunulurken, Migros'ta kendi markasıyla satılan şarküteri ürünleri, BİM'de satılan Emin marka ürünlerden bazıları da bu fabrikada üretilmekte. Dolayısıyla hem bu ürünler hem de bu ürünleri satan zincir marketler boykotun hedefinde. Pizza Bulls, pizzalarının tüm şarküteri malzemelerini Polonez'den tedarik ettiği için boykotun ana hedeflerinden biri. Boykot kampanyası zincir marketleri Polonez ürünlerini satmamaya, firmaları Polonez'den mal tedarik etmemeye hazırlanıyorlar.

İşçilerin başkenti Gebze'de Sınıf Okulu: Kapital neden işçi sınıfının el kitabı?

26 Ekim Cumartesi günü Eğitim-Sen Kocaeli 2 No'lu Şube'nin düzenlediği Sınıf Okulu Eğitim Programı, Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube'nin ev sahipliğinde ve Eğitim-Sen Kocaeli 2 No'lu Şube Başkanı Doç. Dr. Savaş Karabulut'un moderatörlüğünde Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran'ı işçi sınıfının mücadelecisi sanayi işçileriyle, eğitim emekçileriyle ve öğrencilerle buluşturdu.

Sungur Savran'ın "Kapital neden işçi sınıfının el kitabı?" başlıklı sunumuna Birleşik Metal-İş'te örgütlü Smart Solar, Chen Solar ve HT Solar fabrikalarının işçileri, birçok fabrikadan Birleşik Metal-İş temsilcileri, Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube yöneticileri, altı ayı aşkındır grevini sürdüren Mersen işçileri, grevlerinde ikinci ayını deviren Selüloz-İş İstanbul Şube'ye bağlı MKB Rondo işçileri, TMMOB yöneticileri, Eğitim-Sen üyeleri ve öğrenciler katıldı. Çoğunlukla sanayi işçilerinin doldurduğu salonda gerçekleştirilen eğitim soru-cevap bölümüyle birlikte yaklaşık 3 saat sürdü.

Doç. Dr. Savaş Karabulut açılış konuşmasını gerçekleştirerek işçi sınıfının örgütlenmesinin öneminden bahsetti ve proletaryanın verdiği çeşitli mücadelelerin birleşik bir hat izleyerek ortaklaştırılması gerektiğini vurguladı. Ardından Sungur Savran sunumuna *Kapital* ve *Komünist Manifesto* gibi Marksizmin temel eserlerinin önemli kitap basımlarını ve geçmişten günümüze kendi dilimize yapılmış önemli çevirilerini dinleyicilere

tanıtarak başladı. *Kapital*'in anlaşılması zor bir ekonomi kitabı gibi görülse de burjuva iktisadının tedrisatından geçenlere göre işçi sınıfı mensuplarının bu kitabı çok daha kolay kavradığını çünkü *Kapital* sayfalarında anlatılanların bizzat salonu dolduran işçilerin hikayesi olduğunu, onların günbegün deneyimlediği ücretli emek-sermaye ilişkisinin bu kitapta anlatıldığını vurguladı. Tarihteki ünlü düşünürlerin, bilim insanlarının ve filozofların aksine Karl Marx ve Friedrich Engels'in tarihin sınıf mücadeleleri ile şekillendiğini açığa çıkardıklarını, hâkim sınıfların saklamaya çalıştığı gerçeklikleri işçi sınıfına ulaştırdıkları için bu iki devrimcinin diğer tüm ünlü düşünürlerden ayrıldığını anlattı. Sungur Savran sunumuna *Kapital*'de anlatılan artı-değer kavramından, burjuvazinin kullandığı sömürü yöntemlerinden, işsizlik gibi olguların nasıl kapitalizme içkin olduğundan bahsederek devam etti ve kapitalizmin nesnel gerçekliğinin sosyalist bir ekonomik temeli içinde barındırdığı şu günlerde işçi sınıfının kurtuluşunun sınıf mücadelesinden geçtiğini vurgulayarak sunumunu tamamladı.

Sunumun ardından gerçekleştirilen soru-cevap bölümünde ulusal sorun ile sınıf mücadelesinin ilişkisi, ekoloji ve cinsiyet eşitsizliğinin Marksizmdeki yeri, günümüz teknolojilerinin *Kapital* ışığında yorumlanması ve işçi sınıfına sosyalist düşüncenin taşınmasına kadar birçok konu tartışıldı. Etkinliğin sonunda ise grevlerini sürdüren Mersen ve MKB Rondo işçileri Sungur Savran'a katılım belgesi hediye ederek teşekkürlerini ilettiler.

Ankara'da 100 bin işçilik gövde gösterisi! OVP'yi çöpe atacak, İngiliz Mehmet'i Londra'ya yollayacak güç Birleşik İşçi Cephesi'nde!

Türk-İş 20 Ekim'de, Ankara Tandoğan Meydanı'nda "Zordayız Geçinemiyoruz" başlığıyla ve 100 bine yakın işçinin katılımıyla büyük bir miting yaptı. Direnişleri süren Polonez işçileri, grevde olan MKB Rondo, As Plastik, Elba Bant, Tarkett işçileri sendikalarının saflarında alanda temsil edildiler. Özellikle Polonez işçileri fabrika önündeki direnişlerinin coşkusunu Ankara'ya taşıdılar. Polonez işçilerinin boykot çağrısı ve talepleri hem Ergün Atalay'ın konuşmasında hem de pankart açılarak miting kürsüsünde ifade edildi. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay, miting kürsüsünden işçi sınıfının en yakıcı sorunları olan hayat pahalılığı, vergide adalet talebi ve sendikalar örgütlenme önündeki engelleri gündeme getirdi. Devrimci İşçi Partisi de bu mitinge "İşçi düşmanı OVP çöpe! İngiliz Mehmet Go Home!" ve "Esnek çalışma dayatması ve kıdem tazminatı hakkının gaspı genel grev sebebi-dir!" pankartlarıyla katıldı.

Sınıf siyasetinin yeri işçi sınıfının bağrında

Devrimci İşçi Partisi korteji ve Gerçek gazetesi, mitinge katılan farklı sendikalardan ve Türk-İş üyesi işçilerden yoğun ilgi gördü. Devrimci İşçi Partililer de partiyi partinin stratejik öncelik verdiği metal sektöründeki çalışmalarından tanıyan Türk Metalli işçilerin ve direnişte/grevde olan işçilerin partiyle miting alanlarında buluşmasından, partiyle ilk defa alanda buluşan değişik sektörlerden işçilerin olumlu tepkilerinden güç aldı. Türkiye sosyalist hareketinin birkaç istisna dışında 100 bine yakın işçinin katıldığı böylesi bir mitinge kayıtsız kalmaması ise soldaki aşınmanın ve sınıftan kopuşun vardığı seviyeyi göstermesi açısından mutlaka kayda geçirilmeli. Türk-İş'e yönelik eleştiriler böyle bir mitingde olmamanın gerekçesi olamaz. Türkiye solu kimlikçilik batağına battıkça işçi sınıfının sağ partilere oy vermesini çarpık biçimde ele almakta, sınıfın bu halini değiştirilmesi gereken bir durum değil de uzak durulması gereken bir ortam olarak algılamaktadır. Oysa işçiler en sağ partilere oy verseler dahi sınıfın taleplerini en samimi şekilde sahiplenen ve en net taleplerle ortaya koyan, düzen partileriyle saflarını birbirine karıştırmayan devrimcilere her zaman ilgi göstermekte, onları bağrına basmaktadır.

İşçilerin tabandan gelen baskısıyla son yılların en büyük işçi eylemi yapıldı

Türk-İş mitingini son yıllar-

daki en büyük işçi eylemi olarak değerlendirmek yanlış olmaz. Bu mitingin büyüklüğünde tabandan gelen mücadele baskısının esas rolü olduğunu söyleyebiliriz. Kamu işçilerinin geçmiş sözleşme döneminde yaşadıkları kayıplar dolayısıyla Türk-İş yönetimine yönelik haklı eleştirileri, grev ve direnişleri sürmekte olan işçilerin Türk-İş'in gücünü arkalarında hissetmek istemeleri, patronların düşük ücret, sendikasızsızlaştırma, esnek çalıştırma ve işten çıkartma tehditlerine karşı eyleme geçmenin gereğini gören özel sektör işçilerinin hareketliliği bu baskıyı oluşturan esas faktörler.

Tabandan gelen baskı karşısında sendika bürokrasisinde halk tabiriyle "gaz alma" düşüncesi olduğu kuşku götürmez. Bu mitingden önce Türk-İş'in Çerkezköy ve Zonguldak'taki iki mitingi Türk-İş'te örgütlü fabrika ve işyerlerinin potansiyelinin altında kalmıştı. Oturma eylemleri ise birkaç istisna dışında çoğunlukla geçiştirilmişti.

Ankara mitingini ise sendikaların çok daha yoğun bir seferberlik içine girdiği, katılımın temsilci ve şube yöneticileriyle sınırlı tutulmadığı, çok daha kitlesel şekilde örgütlendiği bir miting oldu. Sonuç 100 bine yakın işçinin Ankara Tandoğan Meydanı'nı doldurduğu güçlü bir gövde gösterisi oldu. Fabrikalarda ve işyerlerinde sermayenin saldırılarına, ülke çapında da işçi düşmanı Orta Vadeli Program (OVP) kapsamında yürütülen kemer sıkma politikalarına karşı bir mücadeleye dönüşmediği sürece Ankara'daki gövde gösterisi, sendika bürokrasisinin hanesine yazılacaktır ve iktidarı zorlayıcı bir etki yaratmaktan da uzak kalacaktır.

Ankara mitinginin moraliyle daha fazla örgütlenme ve mücadele! Birleşik İşçi Cephesi'yle zafere!

Tabandaki işçiler açısından ise bu miting moral ve güven ve-

rici niteliktedir. Bu mitingde birlikte Türk-İş'li işçiler, iktidarın işçi düşmanı OVP'sini püskürtülecek, esnek çalışma saldırısına, kıdem tazminatının gasbına geçit vermeyecek potansiyeli görmüştür. Bu miting pek çok işçinin kafasında olan "yapılacak bir şey yok" düşüncesini silecek güçlü bir referanstır. Mücadeleci olan ve mücadeleyi örgütlemeye istekli ve kararlı öncü işçiler, bu mitingden güç alarak Türk-İş tabanında çalışmalarını hızlandırmalıdır. Sendika bürokrasisi üzerindeki taban baskısı daha da arttırılmalıdır.

Grev ve direnişlerdeki işçiler, sendikacı fabrikalardaki mücadeleciler, işkolu ve sendika ayrımı olmadan iletişim ve koordinasyon içinde olmalıdır. Bu işbirliği mutlaka konfederasyon farkı gözetmeksizin tüm işçi sınıfının öncü kesimlerine yayılmalıdır. Öncü işçiler DİSK ve Hak-İş gibi diğer konfederasyonlarla eylem birliğinden yanadır.

Geçtiğimiz Temmuz ayında Türk-İş, DİSK ve Hak-İş'in yayınladığı ortak bildirisinin gereği, ayrı ayrı eylemler yapmak değil, fabrika ve işyerlerindeki mücadelelere hep birlikte sahip çıkmak, meydanları hep birlikte yüzbinlerle değil milyonlarla doldurmak. İşçiler, konfederasyon yönetimlerine, yayınladıkları ortak bildirisinin gereğini ortak bir eylem programıyla yapmaları için baskı yapmalıdır. İşçi konfederasyonlarının, kamu emekçileri konfederasyonlarıyla eylemde birleştirilmesini istemelidir. Tüm çabalar Birleşik İşçi Cephesi'nin inşasına yönelmelidir. İşçi sınıfı hareketinin tarihindeki Emek Platformu deneyiminde olduğu gibi sendikalar ve meslek örgütleriyle birleşerek iş, aş, hürriyet mücadelesini bir üst seviyeye taşımalıdır. Bugün bu görev her zamankinden yakıcıdır. Gün "ayrı gayrı yok, Birleşik İşçi Cephesi var" demenin günüdür.

Levent Dölek

Ekonominin doktoru ekonomist değil komünisttir

Devrimci Ernesto "Che" Guevara'nın Küba Merkez Bankası başkanlığına getirilmesiyle ilgili eğlenceli bir hikâye anlatılır. Fidel Castro bir bakanlar kurulu toplantısında Merkez Bankasının başına geçmesi için iyi bir "ekonomist" (economista) gerektiğini söyler. Che elini kaldırır. Che tıp tahsili görmüştür. Fidel "sen nereden ekonomist oluyormuşsun" diye gülerken sorar. Che'nin cevabı: "Ben iyi bir komünist (comunista) dedim sandım!" Fidel Castro Küba'da devrim yapıp iktidara geldiğinde kapitalist düzenden devraldığı Merkez Bankasının başına bir "ekonomist" istemekte belki haklı görünüyordu. Ama Che Guevara bu göreve bir "komünist" olarak talip olmakta çok daha haklıydı. Çünkü Merkez Bankası ya emperyalizmin askerle yıkamadığı sosyalizm kalesini dolarla içeriden fethedeceği bir "Truva atı" olacaktı ya da Merkez Bankası üzerinde işçi sınıfı diktatörlüğü kurulacak ve emperyalizmin kalenin içine sızmasına engel olunacaktı. Küba ekonomisinin doktoru da tabii ki komünist olacaktı.

Mesela 126 ekonomist akademisyen; ekonomi politikasını yönetenleri asgari ücret artışlarında gerçekleşen enflasyon oranını dikkate almaya, gelir dağılımını da gözetken bütüncül bir ekonomi politikası izlemeye davet eden bir bildiri yayınladı. Okuyunca gözlerime inanmadım. Bildiri kaş yapayım derken göz çıkartmış. Asgari ücretle hedeflenen enflasyon oranında artıştan bahsederek milyonlarca asgari ücretlinin cebine elini uzatan hırsızın elini kırmak gerek. Tamam da bunun karşılığı "gerçekleşen enflasyon oranını dikkate almak" mıdır? Kaldı ki hangi enflasyondan bahsediyoruz? TÜİK mi? ENAG mı? İTO mu? TÜİK iki yıldır mahkeme kararlarına rağmen madde sepeti verileri açıklamıyorken, TÜİK'in manipüle edilmiş yani aslında "gerçekleşmemiş" enflasyon oranları gözetilerek zam yapılırsa bu alenen hırsızlığın devam etmesi demek olur. Hırsızın kapı göstermenin alemi var mı? Denebilir ki TÜİK meselesi çözülmeye kadar somut bir iyileşme talep edilemeyecek mi? Biz de soruyoruz: Bir-iki cümle ile "gerçekleşen enflasyon"un bugün Türkiye'de doğru dürtüst ölçülmediği söylenemez miydi? Sonuçta ekonomist hocaların bu hatasını hiçbir komünist yapmazdı. Hocaların içinde pek çok komünist de var. Onlar da ekonomist değil komünist olarak meseleye yaklaşırsalar, ekonomiye akademinin fildişi kulesinden değil işçi sınıfının gözünden bakma reflekslerini yitirmemiş olur ve bu duruma düşmezlerdi.

Hocalarımıza fazla yüklendik belki de. Çünkü ortada pek de üzerinde durulmadan imzalanmış bir bildiri var sadece. Ama "sosyalist" Türkiye İşçi Partisi'nin yayınladığı "Halk için Ekonomi Paketi" için böyle bir mazeret olamaz herhalde. Belgenin giriş bölümünde kırmızıyla altı çizilmiş şekilde "bu paket alanında uzman bir heyet tarafından hazırlandı" yazıyor. Ekonomiyi bir sınıf mücadelesi değil, uzmanlık alanı olarak görmek solun üzerindeki burjuva hegemonyasının tipik ve mükemmel bir ifadesi. Ama burjuva hegemonyası sadece bu ifadeyle kalmıyor paketin içeriğine de damga vuruyor.

Paket "ya hep ya hiç" gibi çok radikal görünümlü bir sloganla sunulmuş ama uzmanlarımız kapitalist sistemin kriz ve yoksulluk yaratan temel mekanizmalarına ilişkin hiçbir şey söylememeyi başarmışlar. Ekonominin hakim tepelerini tutan özel bankaların kamulaştırılmasını geçtik, bankacılık sistemi ile ilgili kamu bankalarının siyasi sebeple zarar ettirilmesinin eleştirisi dışında hiçbir şey yok. Kaldı ki bu eleştiri TÜSİAD'ın da eleştirisi. TİP'in uzmanları özelleştirilmiş olan her şeyi yeniden kamulaştırmaktan bahsediyor. Ama yeni hiçbir şeyi kamulaştırmayı önermiyor. TİP'in hiçbir burda bitmiyor. Pakette emperyalizm kelimesi hiç geçmiyor. Dolayısıyla Türkiye'nin emekçi halkın üzerindeki emperyalist boyunduruğun ana unsurları olan yabancı sermayeye, döviz piyasasına, dış ticarete ilişkin hiçbir şey söylenmiyor. Ne gümrük birliğinden çıkmak ne dış borcun reddi bunlardan da hiç bahsedilmiyor. Kapitalizm demek emek gücünün meta olması ve emek gücü piyasası demek. Emek gücü piyasası işsizlik demek. İşsizlik söz konusu olduğunda sosyalistler söze "işten atmak yasaklansın" diye başlar ve iş güvencesini savunur. TİP'in uzmanları iş güvencesinden hiç bahsetmiyor yerine istihdam yaratacağız diyor işsizlik sigortasından yararlanmayı kolaylaştıracağız diyor.

Bunlar gerçekçilik değildir, gerçeklikten kopmaktır. Halkı yoksulluğa ve sefaletle iten mekanizmalara dokunmadan kısa vadeli bile olsa gerçekçi çözümler üretemezsiniz. Bu bilim değildir! Bu ekonomi bilimi kisvesi adı altındaki burjuva ideolojisine iman etmeyin! Karl Marx'ın bilimsel sosyalizmini bırakıp kapitalizmi ezeli ve ebedi doğal düzen olarak gören Adam Smith'e bağlanmaktır. Kapitalizm büyük depresyon içinde ölüm döşeğinde kıvranıyorken kapitalizmin ebediliğine iman etmekten daha büyük yobazlık olmaz. O yüzden bugün ekonomist, bir doktora değil üfürükçüye benzemektedir. Bugün işçi ve emekçi sınıflar derdine derman arıyor. Kapitalizmin krizi ekonomistleri değil komünistleri çağırıyor. Biz elimizi kaldırıyoruz ve buradayız diyoruz!

MKB Rondo grevcileri kararlı, sınıf kavgasını birleştiriyor!

İstanbul Tuzla Kimyacılar Organize Sanayi Bölgesi'nde (KOSB) bulunan MKB Rondo fabrikası işçileri, patron taleplerini karşılamaya yanaşmayınca 28 Ağustos tarihinde

greve çıkmışlardı. İşçi ücretlerinin asgari ücret civarında gezdiği fabrikada patron yüzde 45 zammın üzerine çıkmadı. Dahası disiplin kurulluna işçilerin katılımı, sendika odası

tahsis vb. temel sendikal hakları tanımayıp, fabrika içinde işlevsiz bir sendikal düzen oluşturmaya çalıştı. Buna cevap olarak işçiler yasal grev haklarını kullanıp, kapı önüne çadırılarını kurdular.

MKB Rondo işçisi iradesine sahip çıkıyor!

MKB Rondo işçileri saatlik ücretlerine yüzde 130 zam talep ettikleri bir taslak oluşturmuşlardı. Taleplerini yüzde 80'e kadar düşürdüler. Fakat işçilerin iyi niyetli bu hamlesine patron aynı şekilde karşılık vermedi. İşçilerin sendikal çalışmaktan tek beklentisi daha iyi ücretler değil tabii ki. İş güvencesi, iş güvenliği, daha sağlıklı çalışma

koşullarına sahip olmak her işçinin hakkı. Bu da fabrika içinde güçlü bir örgütlülük ve temsilcilikle mümkün. Sendika odası, disiplin kuruluna işçi temsilcilerinin katılımı, temsilcinin çalışma sürelerinin kısıtlanması hem fabrika içindeki örgütlülüğü hem de işçinin iradesinin temsiliyetini arttıran faktörler. MKB işçileri de bu haklarını söke söke almak için mücadele ediyorlar. MKB patronu işçinin iradesini tanımayı reddederken, MKB işçileri iradelerine grevle sahip çıkıyor.

Birleşe birleşe kazanacağız!

İlk günkü enerjinin korunduğu MKB Rondo çadırında halay, horon eksik olmuyor. Bölgede grevde

olan diğer fabrikaları ziyaret edip hem diğer grevcilere yalnız olmadıklarını hissettiriyor hem de kendi mücadele azimlerini diri tutuyorlar. Başka şehirlerdeki grev ve direnişlere destek vidoları çekip, mücadelelerinin MKB çadırı ile sınırlı olmadığını kanıtlıyorlar. Sınıf dayanışması örneği gösteriyorlar. Aynı şekilde örgütlü başka fabrikaların işçileri de çadırı sık sık ziyaret ediyorlar. Biz de Devrimci İşçi Partisi olarak MKB Rondo işçilerinin haklı mücadelelerini destekliyor ve grevlerini başarıyla tamamlamaları için çaba sarf ediyoruz. MKB grevi kazanacak!

Mersen grevi 200'ü aşkın gündür kararlılıkla devam ediyor!

Gebze'de bulunan ve Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen Mersen fabrikasının işçilerinin grevi 200 günü geride bıraktı. Türkiye'nin dört bir yanında işçiler sendikalaşıyor, sermayeye karşı birleşiyor. Sermaye sınıfı ise sendika, konfederasyon fark etmeksizin işçi sınıfının mücadelesini engellemek için kapitalist düzenin yasalarının patronlara sunduğu tüm fırsatları değerlendiriyor. Mersen işçileri 2022 yılında yetki tespiti için bakanlığa başvurmuş, patronun itiraz ettiği yetki 2024 yılında kesinleşmişti. Patron Toplu İş Sözleşmesi için

masaya oturmamış, grev tarihine kadar geçen sürede beş işçiyi işten atmıştı. Mersen grevi sırtını istibadada yaslayan patronların sendikalaşma hakkını nasıl gasbetimeye çalıştığını bir kez daha gözler önüne seriyor. Türkiye'de yeni anayasa tartışmaları sürerken, mevcut anayasanın sendikalaşma hakkını tüm işçilere tanıyan 51. maddesi, Fransız Mersen patronu tarafından göz göre göre çiğneniyor. Mersen patronu grevin ilk gününden beri işçileri yıldırma için her türlü baskıyı yapıyor. İşçilere para teklif ederek grevi kırmaya çalışıyor. Ama bütün bu çabalar nafi.

Mersen işçileri 200'ü aşkın gündür aynı kararlılıkla mücadelelerine devam ediyorlar. Mersen işçilerinin greve devam ettiği her gün Mersen patronunun cesareti adım adım kırılırken, bu onurlu mücadele MKB Rondo, Tarkett, Polonez, As Plastik gibi farklı iş kolları ve sendikalardan aynı mücadeleyi vermekte olan işçi kardeşlerine umut veriyor. Bu fabrikaların grevdeki işçileri birbirlerini ziyaret ediyor, aşını paylaşıyor, mücadeleye ateşini harlıyor. Mücadele alanlarında "Mersen, Polonez omuz omuz!" "Mersen, Rondo omuz omuz!" sloganlarını

atarak patronlara karşı aynı gayrıyla demeden birleşiyorlar. Mersen işçileri mücadele azmiyle ve sınıf dayanışmasıyla kazanacaklar.

Devrimci İşçi Partisi olarak bütün emekçi halkı Mersen işçileriyle dayanışmaya, bu onurlu mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Emekçi kadınlar birleşiyor!

Merhaba yoldaşlar. Çalıştığım fabrikada birkaç sene önce sendikalaştık. Sendikalaştıktan sonra da yaşadığımız sorunlara örgütlü şekilde çözümler getirmeye başladık. Havalandırma sorunumuz çözülmediğinde mesailer kesme eylemi yaptık, maaşlarımız asgari ücrete gelen zamları eridiğinde ek zam için eylem yaptık. Geçtiğimiz haftalarda yönetimin bir türlü gereken ciddiyeti göstermediği bir sorunumuz oldu. Fabrikamızdaki en eskilerden biri olan, baskıcı, sendika düşmanı bir yönetici var. Bu yöneticinin üslubunu beğenmediğimiz, birlikte çalışmak istemediğimiz için zamanında tepkimizi koymuştuk ve yönetim bu kişiyi üretim alanından uzaklaştıracak şekilde görevinden almıştı. Fakat son zamanlarda bu yönetici üretimde bizim aramızda görevler almaya ve eski, sendikasız günlerdeki gibi biz işçilere üstten konuşmaya cüret etti. Yöneticilerle bu konuyu görüştüğümüzde bu kişinin uyarıldığını, uyarıdan sonra daha da baskıcı hale geldiğini gördük. Uyarılmasına rağmen tavırlarını sürdürdü, yönetim ise bu aşağılama girişimini iletişim sorunu olarak gördüğünü söyledi. İşte o noktada kendimize şunu hatırlattık,

sendikalı olmak yalnızca asgari ücretin üstünde maaş almak değil, sosyal haklara sahip olmak değil, güvenceli bir iş, onurumuzla çalıştığımız, huzurlu bir iş ortamı demek. Sendikamızla durumu görüşüp gerekli tepkiyi vermeye karar verdik. Tüm işçiler vardiyalarımızın giriş, çıkış yaparken denk geldiği saatte yüz kişiye yakın toplandık. Kısa süreli fakat etkili bir iş durdurma yaptık ve o sırada temsilcilerimiz bu eylemin sebebini açıkladılar. Yönetime bu çalışanlarımızın davranışlarını kontrol altına alma çağrısında bulunduk. Bizi hafife alanlara örgütlü mücadelemizin gücünü hatırlattık. Bu işyerinin sendikalı olduğunu, artık hiçbir işçinin yalnız olmadığını onlar da kabullenecek. Bizim fabrikanın yüzde doksandan

fazlası kadın ve yaşlarımız orta yaşı geçkin. Patronumuz kendince kurnazlık etmiş, yirmi yıl önce Türkiye'nin düşük ücretlerini fırsat bilmiş, biz emekçi kadınları sömürmek için bu fabrikayı açmış. Şimdi, yıllar sonra bu patron üzerimizde baskının hangi türünü denerse denesin emekçi kadınların örgütlü gücünü karşısında buluyor. Bunların yanında, mücadeleciler bir sendikamızın parçası olduğumuz için evlerin ek geliri olarak görülen maaşlarımız evlerimize giren en yüksek maaşlar haline geldi. Bunu başardığımız için kendimizle gurur duyuyoruz. Sömürüye karşı birleşiyor, onurlu bir gelecek yaratıyoruz!

Gebze'den bir kafe işçisi

İşçi denetiminde kamulaştırma gerekli!

Merhaba yoldaşlar, Geçtiğimiz ay "Yenidoğan Çetesi" olarak anılan bir grubun, 112 Acil Çağrı Merkezi çalışanlarından bazı kişilerle iş birliği yaparak, bebekleri anlaşmalı özel hastanelerin yenidoğan ünitelerine sevk edip yatış sürelerini uzatarak SGK'den haksız kazanç sağlamakla kalmadığını, yaşamlarını kaybetmelerine sebep olduğunu öğrendik. Sonradan görüyoruz ki bu çete, yalnızca kolay kazanç peşinde olan küçük bir suç grubundan ibaret değildir. Aslında, olayın derinine inildikçe devletin kritik kademelerine kadar yayılan çarpık ve yozlaşmış bir sistemin yüzeye çıktığını görüyoruz.

Yenidoğan Çetesi, ne yazık ki devletin kurumları içindeki denetimsizlik ve yozlaşmanın yalnızca bir örneği. Sağlık sisteminin suistimal edilmesi, kamu kaynaklarının çetelerin eline geçmesi yalnızca sağlık alanıyla sınırlı değil. Bu denetimsizlik ve yozlaşma, devletin birçok başka alanında da kendini gösteriyor.

Örneğin, sırf sendikalı oldukları için işçileri işten atan Polonez firması, fason üretim yapması için işlerini Bifet Gıda'ya devretmiştir. Bu firma, Gurme markası ile domuz eti sattıkları tespit edilen, bakanlığın bu tespiti sonucun-

da domuz eti olmadığına dair bir kanıt sunamayan firmanın yeni markasıdır. Polonez işçilerinin uygun hijyen kurallarına göre yaptığı ürünü artık bu firma üstlenebiliyor ve bu tüketiciden saklanıyor. Bu durum, halk sağlığına yönelik ciddi bir tehdit oluşturmaktadır.

Bu örnekler saymakla bitmeyeceği gibi, sorunun temeli hep aynı noktada yatıyor. Kamu kaynaklarını sömüren, işçileri tehdit eden, halkın sağlığını tehlikeye atan ve devlet içindeki korumacılar destek gören bu yapılar, halkın üzerine bir kabus gibi çökmüş durumda. Yenidoğan Çetesi gibi bir örneğin yalnızca bir başlangıç olduğunu biliyoruz. Denetimsizlik, devletin pek çok alanında yayılmış durumda ve toplumun güvenliğini sağlamakla yükümlü kurumların bile çıkar gruplarının elinde bir kuklaya dönüştüğü aşikâr.

Bugün bu kronik sorunun çözümü bizim mücadelemizden geçiyor. Bu denetimsizliği teşhir eden Polonez işçilerinin, MKB Rondo işçilerinin, Tarkett işçilerinin, Fernas işçilerinin ve daha saymadığım nice mücadelenin etrafında kenetlenmeli ve taleplerimizi birlikte haykırmalıyız. Hastane, okul, fabrika devletin. Devlet işçinin! İşçi denetiminde kamulaştırma!

Şiddete ve sömürüye karşı emekçi kadınlar en öne! Örgütlenmeye ve mücadeleye!

Her yıl dünyanın dört bir yanında olduğu gibi Türkiye’de de binlerce kadın 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü için alanlara çıkacak. Türkiye’deki kadınlar bu yıl 25 Kasım’da baskıya, şiddete, tacize, tecavüze maruz kalan, katledilen binlerce kadının öfkesiyle alanda olacak.

Türkiye kadınların hayatta kalmak için mücadele etmekten başka şansının olmadığı bir ülkeye dönüştü. 2024 yılının başından Ekim ayı sonuna kadar 338 kadın katledildi, bu 10 aylık süreçte 184 kadın şüpheli bir şekilde ölü bulundu. Bu cinayetlerin birçoğu “üçüncü sayfa” haberlerinde bile yer almazken, her geçen gün artan şiddet, taciz, tecavüz vakaları artık vahşilik seviyesine göre kamuoyunun gündemi haline geliyor. Kamuoyunun gündemine gelmeyen vakalarda adalet sistemi neredeyse işlemiyor.

Devlet şiddeti körükliyor

Kadına yönelik şiddeti önlemesi gereken devlet mekanizmalarının tamamı şiddeti durdurmak yerine adeta körükliyor. Kadınlar şiddete, tacize ya da tecavüze uğrarken, katledilirken ortalıkta olmayan istibdadın kolluk kuvvetleri buna karşı ses çıkaran kadınların karşısına dikiliyor. Uzaklaştırma kararı için karakola başvuran kadını “aile içinde olur böyle şeyler” diyerek şiddet mahaline geri gönderiyor, sokak ortasında genç bir kadını taciz eden erkekleri ifadeden sonra serbest bırakıyor. Kadınların defalarca uzaklaştırma kararı aldıkları erkekler tarafından göz göre göre katledildiği, mahkemelerin haksız tahrik, iyi hal indirimleri gibi cezasızlık uygulamalarıyla failleri koruduğu bu ortam, kadınlar için kelimenin tam anlamıyla yaşam savaşına

dönüşüyor. Cezasız kalmak failleri cesaretlendiriyor. Üstelik erkek egemen kapitalist sistem kadınların kazanılmış haklarına sürekli saldırarak kadınları eşitsiz, güvencesiz bir sömürü düzeninde yaşamaya zorluyor.

Bu nedenle 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü kadınlar için daha anlamlı bir hal alıyor. Kadınların erkek egemen kapitalist sistemin barbarlığına karşı verdiği bu savaş, bugünü tarihe yazdıran ve bundan 64 yıl önce Mirabel kardeşlerin Dominik Cumhuriyeti’nde Trujillo diktatörlüğüne karşı verdiği mücadele kadar hayat memmat meselesidir.

25 Kasım milat olmalı

Ne yazık ki kadınların tekil mücadeleleri bu savaşı kazanmaya yeterli değildir. Bu 25 Kasım, kadınlar için yeni bir mücadelenin fitili olmalı, istibdada, erkek egemen kapitalist sisteme, şiddete ve sömürüye karşı örgütlü

bir güçle mücadele edilmelidir. Erkek egemen kapitalist sistemin eşitsizliğini en derinden yaşayan ve fabrika önlerinde, “iş, aş, hürriyet” için mücadeleye atıldığında istibdadın polisinin, jandarmasının şiddetiyle karşılaşan emekçi kadınlar yaşamlarını ve geleceklerini savunmak, kazanılmış haklarını korumak, kadın erkek eşitliğini sağlamak için fabrikalarda, mahallelerde ve her yerde en öne çıkmalıdır. Kadın cinayetleri ve şiddete karşı öz savunma örgütleri kurulmalıdır.

Yaşamak için savaşmaktan başka şansı kalmayan tüm emekçi kadınları şiddete karşı örgütlenmeye, öz savunma örgütleri kurmaya, erkek egemen kapitalizme ve istibdada karşı mücadeleye en öne çağırıyoruz!

- **Erkek şiddetine karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!**
- **Erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınlar en öne!**

Devrimcilerin, Kürtlerin, kadınların, işçilerin, ezilenlerin avukatı, DİP üyesi Şiar Rişvanoğlu'na yönelik faşist tehditlere karşı dayanışma

Devrimci avukat Şiar Rişvanoğlu yoldaşımız, Adana Barosu Genel Kurulunda yaptığı konuşmanın ardından aracının camına bırakılan Türk İntikam Tugayı imzalı bir notla tehdit edildi. Şiar Rişvanoğlu, Genel Kurulda yaptığı konuşmada direnişteki Polonez işçileri başta olmak üzere tüm direnen işçilere, direnen köylülere, Siyonist soykırma uğrayan Filistin halkına ve ezilen Kürt halkına yönelik dayanışma ifadeleri kullanmıştı. Ayrıca Genel Kurulda, Baronun, İncirlik ve Kürecik üslerinin kapatılması ve İsrail’e Türkiye’den petrol naklinin durdurulması yönünde bir karar alması için önerge de vermişti. Faşistler bu saldırı ile “savunduğun o Polonez Molonez işçileri seni kurtaramaz” gibi tehdit cümleleri ile patronların pis işlerini yapan işçi düşmanı birer aparat, “bayraklı mayraklı Filistin şovlarıyla, büyük büyük emperyalizm Siyonizm laflarıyla kendini kamufle edemezsin” gibi cümlelerle de Siyonizmin ve emperyalizmin tetikçisi ve sömürgeciliğin fedaisi olduklarını bir kez daha kanıtlamışlardır.

Onlar bu şekilde sermayenin, emperyalistlerin, sömürgecilerin, Siyonistlerin uşağı olduklarını gösterirken; işçiler, emekçiler, ezilenler, devrimciler de Şiar Rişvanoğlu’nu bağrına basarak

bu saldırılara karşı örnek bir dayanışma sergiledi. ÇHD (Çağdaş Hukukçular Derneği) Adana Şubesi tarafından Adana Adliyesinde suç duyurusu ile birlikte bir basın açıklaması yapıldı. DİP Genel Başkanı Sungur Savran ve Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek’in de katıldığı açıklamada Sungur Savran, “Şiar’ı tehdit ederken “Polonez molonez de seni kurtaramaz” diyerek aşağılanan işçilerdir. Bu da faşistlere çok yakışır çünkü faşizmin esas özelliği işçi sınıfının örgütlü mücadelesini bastırma ve sermayenin rahat edilmeyen diktatörlüğünü sağlamaktır” dedi. Şiar Rişvanoğlu yoldaşımız ise “Saldırıyı da destek mesajlarını da kişisel olarak almıyorum. Saldırı Polonez işçileri ve işçi sınıfıdır. Saldırı Kürt halkına ve bütün ezilenlerdir. Saldırıya tepki koymak istiyorsak işçi sınıfına, Kürtlere, Filistinlilere destek olmamız gerekir” dedi.

ÇHD Genel Merkezi, Özgür Hukukçular Derneği, İnsan Hakları Derneği, Türkiye Barolar Birliği ve çeşitli sosyalist partilerin destek açıklamalarının yanında bu saldırı karşısında en güzel cevap işçi sınıfının bağrımdan, Polonez işçilerinden geldi. Polonez direniş çadırını ziyaret eden Şiar Rişvanoğlu’nu Polonez işçileri, “İşçinin, emekçinin, ezilenin

avukatı Şiar Rişvanoğlu yalnız değildir!” pankartıyla karşıladı. Tekgıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu “Seni kurtaramaz dedikleri Polonez işçileri burada, tehdit edenler nerede bilmiyoruz.” diyerek Polonez işçilerinin Şiar Rişvanoğlu’nun yanında olduğunu ifade etti. Polonez işçileri de bu dayanışma ile bir kez daha bugün iş, aş, hürriyet mücadelesinin en önünde yürüyen işçi sınıfı neferleri olduğunu göstermiş oldu.

Devrimci İşçi Partisi olarak yoldaşımızın yanındayız. Bu tehditler, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da Şiar Rişvanoğlu yoldaşımızı da bizleri de asla yıldıramayacaktır. İşçilerin birliği ve halkların kardeşliğini savunan, emperyalizme ve Siyonizme karşı yüreği Filistin halkıyla çarpan, kadınların ve tüm ezilenlerin eşit özgür yaşayacağı bir dünya için mücadele eden herkesi, bir kez daha Şiar Rişvanoğlu yoldaşımızla dayanışmaya davet ediyoruz!

Armağan Tulun

Şiddete karşı öz savunma, öz savunma örgütlenmeleri için emekçi kadınlar en öne!

Ekim ayı, 2010’dan bu yana en fazla kadın cinayetinin yaşandığı ay oldu. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun açıkladığı verilere göre, Ekim ayında en az 48 kadın cinayeti ve 28 şüpheli kadın ölümü gerçekleşti. Bu artış tesadüf değil. İstibdadın erkek egemenliğini körükleyen kadın düşmanı politikalarının, şiddeti engellemeye yönelik yasaların uygulanmamasının, kadınları koruması gereken devletin mahkemelerde faillerin sırtını sıvazlamasının ürünü.

Bu cinayetlerin hiçbirisi münferit olaylar da değil. Tıpkı Diyarbakır’da 8 yaşındaki Narin’in öldürülmesinin münferit olmaması gibi. Narin’in cansız bedeni kaybolduktan 19 gün sonra, evinin yakınlarında, üstelik daha önce 3 kez arama yapılan bölgede bulunmuştu. AKP Diyarbakır Milletvekili Galip Ensarioğlu, Narin’in ölümünün ardından “Bizlerin bazen bilmediği, bazen de bilip söyleyemediğimiz şeyler var; çünkü aile, bizim dostlarımızdır” demişti. Bu, bir kadının, bir çocuğun canını koruyamamak değil, korumamaktır. İktidarın Narin’in hesabını sormak yerine, belki de kendi pislikleri de ortaya saçılacak diye failleri korumanın peşine düştüğünün itirafıdır.

Daha Narin’in acısı tazeyken, bu kez İstanbul’dan 6 yaşındaki Şirin’in boğularak öldürüldüğü haberi geldi. Şirin’in dilendirildiği iddia edildi, kaybolduktan 2 gün sonra cansız bedeni Feriköy mezarlığında, üzeri otlarla örtülmüş şekilde bulundu. Katil, soğukkanlı bir şekilde “Çocuk peşime takıldı, yanımda yürüdü. Mezarlığın orada çocuktan 200 lira istedim. Moralim bozuk olduğu için sinirlendim. Çocuğu mezarlığa soktum. Mezarlık içinde kızım üzerinde bulunan eşarpla iki mezar arasında boğdum.” diyerek suçunu itiraf etti. Şirin’i öldüren katil kadar, Narin’in faillerini cezasız bırakanlar, okula gitmesi gereken bir çocuğun sokaklarda dilendirilmesine göz yuman, 6 yaşında mezarlıkta boğulmasına sebep olan ve mezara sokan bu düzen de suçludur. Asıl suçlu bu yüzden erkek egemen kapitalist sistem ve istibdadın ta kendisidir.

Bu düzen, kadınları da çocukları da korumuyor. Bu zamana kadar hayatları elinden alınan kadınların, çocukların hesabını soralım, cezasızlıkla faillerinin cesaretlendirilmesine izin vermeyelim. Ama hiçbir ceza da gidene geri getirmiyor. O yüzden onlar korumuyorsa biz kendimizi, birbirimizi korumanın da araçlarını geliştirmek zorundayız. Devrimci İşçi Partisi, 2015 başında Özgecan Aslan’ın vahşice katledilmesinin ardından, 8 Mart meydanlarına “şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri” şiarı ile çıkmıştı. Çünkü öz savunma örgütlenmeleri demek, şiddetin şiddet anında savuşturulması demektir. Şiddet tehdidi karşısında kadınların birbirinden güç alması, şiddeti ortaya çıkarma cesareti göstermesi demektir. Öz savunma örgütlenmeleri, şiddete karşı kendini korumanın bir hak olduğu düşüncesinin yaygınlaşması demektir; ki şiddet uygulayanın, karşısındakini kendini savunmaya hazır biri olarak gördüğü zaman geri çekildiği biliniyor. Öz savunma bilinciyle kendisini korumaya hazır olduğunu hissettirmenin kendisi bile şiddeti başlamadan durdurabilecek bir etken. Ve öz savunma tek başına kendini savunmanın ötesine geçip örgütlü bir hâl alarak öz savunma örgütlenmelerine dönüştüğünde, işte o zaman gerçekten caydırıcı bir güç ortaya çıkar. Nasıl ki örgütlü ya da örgütsüz fabrikada işçilerin üzerindeki patron baskısı bir değilse, örgütsüz fabrikada patron her şeyi kendine hak görürken örgütlü fabrikada ayağımı denk almak zorunda kalıyorsa öz savunma örgütlenmelerinin var olduğu koşullarda da erkek şiddeti bugünkü cesareti gösteremeyecektir. İşte bu nedenle Devrimci İşçi Partisi olarak şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri şiarını öne sürdük. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü yaklaşırken, bu çağrıyı bir kez daha tekrarlıyoruz.

Ortada tek tek failler olsa da asıl azmettirici, bu erkek egemen kapitalist düzene, ona karşı verilen her mücadele, ona karşı kazanılacak her mevzi, kadına yönelik şiddete ve kadın cinayetlerine karşı mücadeleye de bugün doğrudan bağlantılı gibi görünmese de katkı sağlayacaktır. İşte bu nedenle de şiddete karşı mücadelenin de, öz savunma örgütlenmelerinin de öncüsü, başta bugün işine, aşına, hürriyetin sahip çıkarak mücadele edenler olmak üzere emekçi kadınlar olmalıdır. Haydi emekçi kadınlar! Bugünden başlayarak, hemen şimdi fabrikalarımızda, işyerlerimizde, sendikalarımızda, mahallelerimizde, nerede ne kadar güç varsa o güçle öz savunma örgütlenmelerinin kurulması için mücadele edelim.

Ertuğrul Oruç

Özelleştirmeye karşı kamulaştırma, kamulaştırma için sendikal örgütlenme

Türkiye, bazı özel hastanelerin yenidoğan yoğun bakım-larında SGK'dan (Sosyal Güvenlik Kurumu) daha fazla para almak için bebeklerin canlarını hiçe sayan bir orga-nize çetenin açığa çıkartılmasıyla çalkalandı. Sağlıkta özelleş-tirmenin halkın sağlığını nasıl gasbettiğini acı şekilde yaşamış olduk. Yorgan gitti, yani çete yakalandı ama kavga bitmiş değil. Çünkü kavganın esas muhatabı böyle bir vicdansızlığı yaptırabi-lecek ortamı yaratan, amacın yalnızca kâr etmek olduğu özelleş-miş sağlık ortamı.

Türkiye'de sağlık alanında özel hastanelerin varlığı uzun za-man önceye dayanıyor. Ancak esas 1980'lerden itibaren sayıla-rı artmaya başlıyor. Serpilip gelişmeleri ise 2000'lerin başında oluyor. AKP iktidar olduktan sonra, amacı sağlık emekçilerinin örgütsüzleştirilmesi ve sağlığın özelleştirilmesi olan "Sağlıkta Dönüşüm Programı"yla beraber özel hastanelerde yapılan işlemlere SGK ödeme yapmaya başladı. Yani kamunun parası, özelle-re aktarılmaya başlandı.

Türkiye'de 2000'lerin başından günümüze özel hastane sayı-sı iki katından fazla arttı; hastane yataklarının beşte biri özeldir ve çoğu nitelikli yataklar; yenidoğan yoğun bakım yataklarının yarısından fazlası özeldir. Her yıl özel hastanelere aktarılan pa-ralar da çığ gibi artıyor. Özel sağlık sektörü, devlete getirdiği mali yük ve halk sağlığına karşı tehdit olmasının yanında sağlık emekçilerinin kötü çalışma koşullarına sahip olduğu bir sektör. Doktorların bile bordrolu şekilde çalışmadığı, pek çok hak gas-bına uğradığı; keza doktor olmayan sağlık emekçilerinin asgari ücret ve ona yakın ücretler aldığı, çalışma şartlarının çok ağır ol-duğu bir sektör. Ancak böyle gelmiş böyle gitmez diyen örnekler de yok değil.

Özelleşmiş sağlığın panzehiri sağlıkta kamulaştırmadır. Ka-mulaştırmayı gündeme taşımamızın yolu da emekçi halkın ücretsiz ve nitelikli sağlık hakkı için mücadele etmesi kadar, özel hasta-nelerde sendikal örgütlenmeden geçiyor. Bu yönde son yaşanan örnek olan Özel Lokman Hekim Van Hastanesi'nde çalışan sağ-lık emekçilerinin mücadelesi üzerinde özellikle durmak gerekli.

Özel Lokman Hekim Van Hastanesi'nde çalışan sağlık emek-çileri asgari ücret düzeyinde ücretler ve kötü çalışma koşullarına dur demek için Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş sendikasında Ağustos ayı ortasında örgütlenmeye başlamış. Birkaç günde sendikaya üye sayısı yüzü aşmış. Bunu haber alan özel hastane patronu 7 öncü işçiyi "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten atarak karşılık vermiş. Elbette atılan işçi kardeşlerimiz yılmamış, pat-rona karşı sendika aracılığıyla hukuki mücadele başlatmışlar. Aynı zamanda eylemlerinin görünür olması için hastane önüne sendika cadını kurmak istemişler. Ancak çadır kurma girişimleri valilik tarafından engellenmiş. Bu süreçte patron üç işçiyi daha atmış. Patron, işçilere sendikal haklarından vazgeçmeleri için türlü teklifte bulunmuş ama işçiler bu teklifleri ellerinin tersiyle itmiş ve sendikaya üye olma hakkının ihlali nedeniyle açtıkları işe iade davalarından vazgeçmemiş. İşçilerin mücadelesi hâlen devam ediyor.

Çalışma şartlarının bir maden ocağı ile kıyaslanacak kadar ağır olduğu bu sektörde sendikalaşmak ekmek, su gibi ihtiyaç. Bu nedenle Özel Lokman Hekim Van Hastanesi benzeri sendi-kalaşma deneyimlerini, sonu başarıya ulaşacak şekilde çoğalt-malıyız. Sendikalaşmak yalnızca işçiler için değil; aynı zamanda bebeklerin ölmemesi, halkın sağlığının korunması ve nihayetinde kamulaştırmaya giden yolun taşlarını döşemek için de ihtiyaç. Bu, sabırlı ve adım adım örülecek bir mücadelenin sonunda olacaktır. Bugün başlangıcı, çeteye adı karışmış ve kapatılmış hastanelerin kamulaştırılarak açılması ve çeteye adı karışmamış sağlık emekçilerinin buralarda istihdam edilmesi mücadelesiyle başlayabiliriz.

Devlet, bakanlık, patron bir olmuş işçiyi, emekçiyi sefalete mahkûm ediyor, anayasada açıkça yazan hakkını gasbediyor. Bugün için sermaye tarafı güçlü, emek cephesi zayıf. Biz işçi-ler, emekçiler olarak mutlaka Birleşik İşçi Cephesi'ne yığınak yapmalıyız. Ama bu yalnızca işçilerle olmaz. Konfederasyonlar, Türk-İş, DİSK ve Hak-İş ortak hareket edebileceklerini açıklamış-tı. Bunun gereği özel sağlık alanında yapılmalı. Bu alanda ör-gütlenme yürüten sendikalar, Sağlık-İş, Dev Sağlık-İş ve hatta Öz-Sağlık-İş sendikalaşmayı en öncelikli mesele olarak görüp eylemde birliği esas almalı. Bunlara emek meslek örgütleri de destek vermeli. Mücadele alanlarında "Sendika haktır, engel-lenemez!" sloganının yanında mutlaka "Sağlıkta özelleştirme ölüm demektir!" ve bunun gereği olarak "Özel hastaneler kamu-laştırılsın!" sloganları da eşlik etmeli.

Onların barışı, bizim barışımız

Devlet Bahçeli mecliste DEM Partililerle el sıkışmasıyla ilgili olarak "dünyada barışı isterken, kendi ülkemizde barışı sağlamamız lazım" dedi. Daha sonra Devlet Bahçeli bir adım daha atarak Öcalan'ı örgütü tasfiye ettiğini "haykırması" için meclise çağırıldı. Gazeteciler bu çıkışı Erdoğan'a sorduğunda "Ortadoğu'da haritalar kanla çizilirken, İsrail savaşı Lübnan'a taşırken iç cephemizi güçlendirmemiz gerekiyor" diyerek Devlet Bahçeli'ye destek veren bir cevap aldılar. Tüm bunlar saray danışmanlarından meclis başkanına uzanan "İsrail Türkiye'ye saldıracak" açıklamalarının ve bu doğrultuda TBMM'de bir kapalı oturum düzenlenmesinin ardından gerçekleşti. Bu tema istibdad medyası tarafından her gün işlenmeye devam etti. Tabii ki İsrail tehdidinin yanı sıra bolca, ABD'nin Türkiye aleyhindeki plan-larından bahsediliyor. Şimdi Bahçeli ve Erdoğan'ın Öcalan açılımı ikti-darın resmî söyleminde, dış cephede emperyalistlerden ve Siyonistlerden gelen tehditlerin arttığı bir ortamda iç cepheyi tahkim etmek olarak sunuluyor.

İktidarın Öcalan açılımı ne Kürtlerle barış istiyor ne de ABD'yi karşısına alıyor

Devrimci İşçi Partisi de yıllardır meydanlarda ve yayın organlarında "Kürtlerle barış ABD'yle savaş" şiarını yükseltiyor. Acaba Erdoğan ve Bahçeli, Devrimci İşçi Partisi ile aynı şeyi mi söylemeye başladı? Tabii ki hayır! Gerçekte olan şudur: Kapitalizmin büyük depresyonu, emperyalizmin gerileyişi, dünya savaşı dinamiklerinin yükselişi ve Batı Asya (Ortadoğu) gerçekliği kendini dayatıyor. Gerileyen emperyalizm krizden çıkmak için ABD öncülüğünde Rusya ve Çin'i kuşatmayı ve onlara diz çöktürerek sömürgeleştirmeyi istiyor. NATO'nun Ukrayna'da başlattığı savaş bu büyük saldırının ilk ayağı oldu. İkinci ayağını İsrail eliyle Batı Asya'da Gazze soykırımıyla başlat-tılar. Lübnan'a ve İran'a saldırarak sürdürüyorlar. Tüm bunlar olurken nihai savaş için Çin'e karşı Pasifik'te devasa bir askeri ve diplomatik yığınak yapıyorlar. Emperyalizmin bu cephelerde tek başına askeri güçle zafer elde etmesi mümkün değil. Dolayısıyla emperyalist saldırganlığa direnenleri zor yoluyla ezmenin yanı sıra bölmek, parçalamak, kendi yanında taraf haline getirmek (ya da kazanamadıklarını tarafsızlaştırmak) bunun için kâh tehdit etmek kâh pas-tadan pay teklif ederek rüşvet vermek gibi politikalara başvuruyorlar.

En yakınımızdaki Kürt halkı, emperyalist saldırganlığın doğrudan hedefi olan Suriye ve İran'ın, ABD işgaliyle dizayn edilmiş Irak'ın ve nihayet bölgede NATO üyesi olma sıfatıyla, ev sahipliğini yaptığı emperyalist üslerle ve Batı emperyalizmi ile köklü ekonomik siyasi bağlarıyla Türkiye'nin orta yerindeki bir coğrafyada yaşıyor. Bu koşullarda emperyalizm bir yandan Kürtlere "ben sizi Türkiye'nin tehditlerine karşı himaye ederim" diyerek Kürtleri kendi askeri yapmaya çalışıyor diğer yanda Türkiye'nin sömürgeci burjuvazisine "Kürt coğrafyasını istiyorsan büyük

savaşta benim askerim olacaksınız" diyor.

İşte Devrimci İşçi Partisi, tüm bu gerçekliği analiz ederek ABD'nin merkezinde olduğu emperyalist kampa karşı net bir saf tutuyor. Her cephede emperyalizmin ve Siyonist İsrail gibi vekillerinin yenilgisi için mücadele ediyor. Ancak bizler de bu savaşı sadece ordularla kazanılmayacağını biliyoruz. Onlar halkları bölmek ve düşmanlaştırmak için uğraştıkça biz halklar arasında kardeşliği inşa etmeliyiz. Sadece dışarıdaki emperyalist düşmana karşı değil, içerdeki işbirlikçi iktidarlara da müca-dele etmeliyiz.

Turgut Özal'dan Bahçeli ve Erdoğan'a emperyalist himaye altında yayılmacı hayaller

Özal döneminde Türkiye'yi Irak'ı işgal planına dahil etmek için Musul ve Kerkük'ü vadeden İkinci Cumhuriyetçi projenin de altında bu emperyalist plan vardır. Öcalan'ın ABD ve İsrail tarafından Türkiye'ye verilmesi de bu planın parçasıdır. Erdoğan'ın yürüttüğü Oslo sürecinden Bahçeli'nin son Öcalan açılımına kadar hepsinin arka planı aynıdır. Türk-Kürt kardeşliği namına söyledikleri halklar arasında birliği değil bölünmeyi arttıracak niteliktedir. Onlar Türk-Kürt kardeşliğini eşitlik temelinde savunmuyorlar. Erdoğan, "Türk'ü ve Kürd'ü İslam'ın şanlı ordusu kılan Allah'ım" dediğinde bunun arkasında yatan zihniyeti gayet iyi biliyoruz. Daha önceki açılım sürecinde Türk-Kürt birlikteliği adı altında, PYD ve ÖSO'nun Esad'a karşı ittifak kurması için uğraştılar. Şimdi Suriye'de ABD ve İngiliz emperyalistlerine sundukları Sünni mezhepçi projeyi yeniden ısıtıp bugün bölgede İsrail'e karşı direniş cephesinin en güçlü bileşeni olan İran'a karşı masaya sürüyorlar.

İşte Devrimci İşçi Partisi'nin "Kürtlerle barış ABD'yle savaş" şiarı tüm bu gerçekliği erkenden görüp analiz ettiğini ve doğru politikayı öne sürdüğünü gösteriyor. Ancak Devrimci İşçi Partisi ile Erdoğan ve Bahçeli aynı gerçekliğe, karşıt taraflardan bakıyor. Onların sloganı "ABD'yle anlaş Kürdistanı paylaş"tır! Erdoğan ve Bahçeli'nin Öcalan açılımının arkasında söylendiği gibi bir "devlet aklı" var ise bu akılda anti-emperyalizmin zerresi yoktur. İsrail'in Gazze'yle başlayıp tüm bölgeye yaymakta olduğu ve ABD'nin tam desteği ile sürdürdüğü saldırı bölgeyi yeniden şekillendirirken Kürt coğraf-

yasından kendi payını istemek vardır.

İktidar ABD'yi ve İsrail'i tehdit olarak görse onlara bu kadar hizmet etmezdi

Gerçekten ABD ve İsrail'den Türkiye'ye yönelik bir tehdit olduğunu düşünseler çok farklı davranmaları gerekirdi. Örneğin İncirlik'i kapatır, buradaki ABD'ye ait nükleer silahları çıkartırlardı. Siyonist soykırma kalkan olan Kürecik radar üssünü NATO'nun ve dolayısıyla İsrail'in erişimine kapatırlardı. İsrail'in savaş makinesine petrol, demir, çelik taşımayı bırakırlardı. Trump'ın Rahip Brunson olayında bir tivitle nasıl ekonomiyi çökerttiği hatırlardadır. ABD'den tehdit görseler İngiliz Mehmet'i ekonominin başına getirip ülke ekonomisinin dolar bağımlılığını daha da arttırmazlardı. Nihayet özel olarak Kürt coğrafyası söz konusu olduğunda ABD ve İsrail'i tehdit olarak gören, onların bölgedeki kuklası Barzani'yi el üstünde tutmaz. Yine ABD ve İsrail'in karşısında İran'a yaklaşmış olan Talabani'yi hedef almaz. Tüm bunların sağlama-sını yapmak istersek de İngiltere ve Almanya ile imzalanan Eurofighter savaş uçağı alım anlaşmasına bakmamız yeterli olur. Mevcut iktidarın Türkiye'yi İsrail'le askeri olarak karşı karşıya getireceğine dair en ufak bir olasılık dahi olsa Siyonizmin neredeyse İsrail'den bile daha güçlü etkisinin olduğu Almanya'dan bırakın savaş uçağını mermi dahi alamazsınız!

Kürtlerle barış ABD'yle savaş!

Sonuç olarak biz "Kürtlerle barış ABD'yle savaş" diyoruz. Barışın yolunun halkların eşitliğinden ve kardeşliğinden, emperyalizmin yenilgisinden geçtiğini söylüyoruz. Biz Kürt halkının eşitlik doğrultusundaki haklı ve meşru taleplerine karşı şartlar öne sürmüyoruz. Türk'ün ne hakkı varsa Kürd'ün de olmalı diyoruz. Onlarsa ABD ve İsrail'le anlaşıp Kürt coğrafyasını paylaşma planı yapıyorlar. Kürtlerin haklı ve meşru taleplerine karşı şartlar öne sürüyorlar, kâh şantajla kâh rüşvetle mukabele ediyorlar. Biz, Devrimci İşçi Partisi olarak dış cephede karşıma emperyalizmi almışız, içeride işçilerin birliği ve halkların kardeşliği temelinde bir cephe inşa etmeye çalışıyoruz. Onlarsa dışarıda emperyalizm ve Siyonizmden yana saf tutmuşlar, içeride işçi sınıfını köleleştirerek emperyalist sermayeye ucuz emek olarak sunmaya ve halkları birbirine düşürmeye çalışıyorlar.

Siyonizmi yenmeliyiz! Savaşa da, ateşkes yapsa da!

Siyonist İsrail halen Gazze'de Filistinlileri katletmeye devam ediyor. Batı Şeria'daki operasyonlarını sürdürüyor. Suriye'yi vuruyor. İran'a haksız, gayrimişru saldırılar düzenliyor. Lübnan'a yönelik saldırıları ise son dönemde açık bir işgal ve katliama dönüştürmüş durumda. İsrail, cebine parayı koyan emperyalistlerin savaşın maliyetine dair sızlanmaları ve Direniş Ekseninin elindeki olanaklarla verdiği karşılık dışında bir engelle karşılaşmadan, belirli bir tempoda katliamlarını sürdürüyor. Buna karşı Arap ülkelerinin tamamına yakını hiçbir şey yapmadan duruyor, ya da daha da kötüsü İsrail'e yardımcı oluyor. Emekçi halkımızın başının belası istibdad rejiminin İsrail "karşısında" hiçbir derde çare olmayan, rezil pozisyonunda bir değişiklik yok. On iki aydır istibdadın sahte Filistin dostluğunu, Filistin için hiçbir şey yapmadığı gibi, Kürecik ve İncirlik'i kapatmayarak, İsrail ile ticareti sürdürerek, petrol seviyatını engellemeyerek İsrail'in yanında durduğunu yazmaktan, söylemekten yorulduk, ama onlar zerre kadar olsun utanmadılar, mahcup olmadılar. Söylemeye devam edeceğiz, istibdad Filistin halkının haklı davasına karşı pratikte İsrail'in yanındadır.

İsrail, Gazze'deki etnik arındırma ve katliamlarını sürdürüp, mümkün olduğunca fazla Filistinliyi katletmek, buradaki bazı alanların kontrolünü kalıcı ola-

rak kendi eline almak istiyor. Lübnan'da Hizbullah'a darbe indirip 48 topraklarının kuzeyinde El Aksa Tufanı'nın başından bu yana yaşadığı aşağılanmayı ortadan kaldırmak istiyor. Netanyahu hükümetinin planı bunlarla sınırlı değil. İsrail, Batı Asya'da kendisine karşı savaşan en güçlü unsur olan İran'ın işini bitirmek de istiyor.

Siyonistler için işler iyi gitmiyor

Buna karşın, sahadaki gelişmeler İsrail ve destekçisi emperyalistler açısından işlerin tam da istediği gibi gitmediğini gösterir nitelikte. İsrail'in bölgenin emekçi halklarına karşı savaşında şu an odak Lübnan. Siyonistler burada Lübnan ile 48 topraklarını (İsrail) ayıran sınırdan kuzeye, Litani Nehri'ne kadar olan bir alanı işgale girişmiş durumdadır. Bunu başarıp Filistin'in kuzeyindeki Siyonist işgali güvenceye almayı ve bir vadede Lübnan'ın bir parçasını kalıcı olarak topraklarına katmayı amaçlıyorlar. Ama bölgenin silahlı direniş örgütü Hizbullah'ın lideri Hasan Nasrallah'ı katlederek örgüte büyük bir darbe vuracağını hesaplayan Siyonistler, sahada karşılaştıkları direniş karşısında şaşkına dönmüş durumdadır. Son verilere göre en az 80 asker yitirdiler ve Hizbullah güçleri hiç de liderlerini kaybedip dağılmış bir görüntü sergilemiyor. Aksine Golanı Tugay'ına yönelik saldırının da gösterdiği gibi, halen İsrail'e

etkili yanıtlar verebiliyorlar.

Siyonistlerin Gazze'de Hamas'ı bitirme hayalleri de gerçekleşebilmiş değil. İsrail'in çekildiği yerler derhâl direniş örgütlerinin savaşçıları ile doluyor. Filistin direniş örgütleri halen tünel sisteminin hâkimi ve bu sayede düşmana kayıp verdimemi sürdürüyor. Siyonistlerin halen kurtaramadıkları rehineler var. Gazze'de Hamas lideri Sinvar'ı katletmeyi şans eseri başardılar, ama onu da ellerine yüzlerine buluşturarak, Sinvar'ın, yaşamını son ana dek savaşarak yitiren bir kahraman olarak dünyanın hafızasına kazınmasını sağladılar.

Yemen'in defalarca bombalanmış olması anlaşılan Ensarullah için henüz büyük bir sorun yaratmıyor. Yemen SIHA'ları Tel Aviv'e dahi ulaşmayı başarıyor. Kızıldeniz'de halen deniz trafiği 7 Ekim 2023 öncesi durumun çok uzağında ve bu durumun dünya kapitalizmine ciddi bir maliyeti de var.

İran ise tüm tehdit, ambargo ve saldırılara karşı yılmamış durumda. Kendi müttefiklerinden Rusya ve Çin'den işe yarar pek bir destek gördüğü söylenemez, buna rağmen bölgede kendisi ile ittifak halinde savaşan güçleri stratejik silahlarla güçlendirmeye devam ediyor. Halen Lübnan, Suriye ve Irak'ta öyle ya da böyle etkili durumda. İsrail'in saldırı ve suikastlerine verdiği yanıtlar, askerî olarak İsrail'e ileride ağır kayıplar verdi-

rebileceğini de gösteriyor.

Bundan sonra ne olacak?

Bu şartlar altında İsrail'in bundan sonra ne yapacağını belirleyecek pek çok faktör var. Ancak İsrail politikasındaki temel ikilik, Siyonist projenin bölgesel bir savaş çıkararak sürmesi ile bir ateşkesle, aslında az maliyetle çok avantajlı bir pozisyonda olduğu 7 Ekim öncesine dönerek sürmesi yaklaşımları arasında.

İsrail'in bir bölgesel savaş çıkarması, Filistin ve Lübnan'daki Siyonist mezalimin bölgeye yayılması anlamına gelir. İsrail'in topraklarını genişletme ve Filistin'i kalıcı olarak işgal projesine, emperyalistlerin bölgede rakipsiz hakimiyet planlarına karşı çıkan herkesin başının ezilmesi söz konusu olur. Buna sonuna kadar karşı çıkmalıyız. Siyonist soykırım bir ateşkes ile geçici olarak sonlansa da Siyonizm ve emperyalizme karşı mücadeleyi sürdürmemiz elzem. Aynı 7 Ekim 2023 öncesinde

olduğu gibi. Zira El Aksa Tufanı başladığında Siyonistler yıllar süren yerleşimci sömürgeciliklerinin, etnik arındırma ve Apartheid uygulamalarının sonucunda Batı Asya'yı kendilerinin, emperyalist ortaklarının ve bölgedeki gerici müttefiklerinin lehine, Batı Asya'nın tüm emekçi halklarının ve ezilenlerinin ise aleyhine olacak biçimde yeniden tasarlama projesinde yeni ve nihai bir aşamaya geçmek üzereydi. El Aksa Tufanı buna bir yanıtı. İsrail, Filistin ve Lübnan'da bir barışa razı olsa da biz Siyonist projeye karşı mücadelemizi sürdürmeliyiz.

İki durumda da Devrimci İşçi Partisi ve onun bir girişimi olan Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları bunu yapacak, enternasyonalist bir görev olarak, emekçi halkımızın ve daha genel olarak da dünya proletaryasının maslahatı gereği Siyonizm ve emperyalizm yenilene kadar da durmayacak.

Tarihin dönüm noktası: Ekim devrimi

1917 yılının 7 Kasım'ında dünya tarihinin dönüm noktası, 20. yüzyılın en belirleyici olayı patlak verdi: Ekim devrimi. Rusya'da o dönemde kullanılan takvime göre 25 Ekim'e denk geldiği için Ekim devrimi olarak anılan bu devrimle dünyada işçi sınıfı ilk kez bir ülke çapında siyasal iktidarı kalıcı olarak ele geçirdi ve tarihteki ilk işçi devletinin temelini attı. Böylece tarihte artık işçi devrimleri çağı açılmış oldu.

Devrime giden süreç

Ekim devrimini zafere ulaştıran koşullar Birinci Dünya Savaşı ile ilgunlaştı. Rus kapitalistlerinin

arzusuyla yeni topraklar ve yeni pazarlar kazanmak için Birinci Dünya Savaşı'na giren Çarlık Rusya'sı işçi sınıfından ve yoksul köylülerden milyonlarcasını silah altına alıp birer mezbahaya dönüştürmüştü. Savaş tüm yıkıcılığıyla devam ederken işçiler fabrikalarda en ağır koşullarda çalışıp sefalet içinde yaşıyor, topraksız köylüler açlıkla savaşıyordu. Bu koşullar altında işçiler, emekçiler ve yoksul köylüler Çarlık'a karşı cephe alarak barış, ekme ve toprak talebini yükseltiyordu. 1917'de Şubat devrimi ile Çarlık rejimi yıkıldı. Yerine gelen burjuvazinin ve küçük burjuvazi-

nin çeşitli unsurlarından kurulu Geçici Hükümet, Rus kapitalistlerinin çıkarlarına bağlı kalarak savaşa devam kararı verirken işçi sınıfının öncü kesimlerinin desteğini ve güvenini kazanan Bolşevik Partisi adım adım yoksul köylüleri de yanına almayı başardı. 7 Kasım 1917'ye geldiğimizde Bolşevik Parti önderliğindeki işçiler ve devrimci askeri birlikler Rusya'da iktidarı burjuvaziden çekip aldı.

Lenin önderliğinde adım adım zafere

Lenin'e göre işçi sınıfının zafere ancak işçi sınıfının öncüsünün planlı, istikrarlı ve disiplinli bir partiyi inşa etmesi ile mümkün olabilirdi. Bolşevik Partisi uzun yıllar en gerici dönemlerde bile bu şekilde örgütlenmişti. İşte Rusya'da sayısız sosyalist parti varken yalnızca bu parti işçi sınıfını iktidara taşıyabilmişti. Lenin sadece doğru parti modelini yaratarak değil, Bolşevik Partisi'ne doğru politikaları izlemesine rehberlik etmesiyle de devrimin zafere hayati bir rol üstlenmişti.

Devrim ne getirdi?

İşçiler ve yoksul köylüler ekme, toprak ve barış istiyordu. Devrim söz verdiği gibi fabrikaların denetimini ele geçirdi, işçi-

leri kapitalistlerin zincirlerinden kurtardı, işsizlere iş verdi. Büyük toprak sahiplerinin topraklarına el koyarak topraksız köylülere dağıttı. Emperyalistlerin bütün gizli anlaşmalarını afişe ederek dünya savaşından çekildi. Rus devrimi olarak başladı ama hemen ardından Müslüman halklar da devrime katıldı. "Uluslar hapishanesi" olarak bilenen ve sayısız ezilen ulusun olduğu Rusya'da her halk ayrılma hakkı dahil haklar elde etti. Üstelik bu yeni kurulan işçi devleti 1922 yılında tarihte ilk kez bir ulusun veya coğrafyanın adını taşımayan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ismini aldı. Kapitalist sömürü düzeni ilga edildi, ufku bir dünya devrimine ve sosyalizme uzanan bir işçi devleti doğdu.

Yeni Ekim'ler için ileri!

Tarih bugün de yeni bir Ekim devrimini çağırıyor. Kapitalistler ekonomik krizden işçileri ve emekçileri giderek yoksullaştırarak, ellerindeki tüm hakları alarak çıkmaya çalışıyor. ABD ve Avrupa emperyalizmi dünyayı yeniden paylaşmak için üçüncü bir dünya savaşını NATO eliyle durmadan kaşıyor. İnsanlığın karşısında yeniden barbarlık ya da sosyalizmden başka seçenek kalmadı. Yalnızca Ekim devriminin programına sahip çıkan işçi sınıfı bizi bu cendereden çıkarabilir. İşte bu yüzden Ekim devrimi geçmiş değil, gelecektir. Lenin ve Ekim devrimi hâlâ tüm insanlığa yol göstermeye devam ediyor! Yeni Ekim'ler yaratmak için ileri!

Asgari ücret, yani patron iktidarının dayattığı açlık ücreti!

Asgari ücretin 17.002 lira olduğu ülkemizde Türk-İş Ekim ayı itibarıyla dört kişilik ailenin sadece gıda masraflarından oluşan açlık sınırının 20.413 lira olduğunu açıkladı. Gıda harcaması ile giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamaların toplam tutarını ifade eden yoksulluk sınırı ise 66.553 lira. Bekâr bir işçinin yaşama maliyeti ise en az 26.527 lira. Bu rakamlar asgari ücretin belirleneceği yıl sonuna kadar daha da artacak. Asgari ücretliler 2025 yılının ilk zamlı ücretlerini aldıklarında yaklaşık rakamlarla açlık sınırı 22.300 lira, yoksulluk sınırı 72.542 lira bir bekar işçinin yaşam maliyeti de 29.000

lira olacak. Tabii ki yıl boyu hayat pahalılığı ile birlikte tüm bu rakamlar yükselmeye devam edecek. Bir an için Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Program'da koyduğu fantastik yüzde 17,5 yıllık enflasyon hedefinin gerçekleşeceğini düşünelim. Bu durumda bir sonraki asgari ücret zammına geldiğimizde açlık sınırı 26 bin lirayı yoksulluk sınırı 85 bin lirayı bekar işçinin yaşam maliyeti de 34 bin lirayı geçmiş olacak. Tabii ki Mehmet Şimşek'in fantastik hedefi gerçekleşmeyecek ve muhtemelen 2025 yılını 30 bin lirayı geçen bir açlık sınırıyla kapatacağız.

Asgari ücret açlık ücreti olmaya devam edecek

Türkiye'de asgari ücretin ne ola-

cağı, ne kadar zam yapılacağı her zaman tartışılır. Ancak günün sonunda asgari ücret hep açlık sınırına endekslenmiş bir şekilde belirlenir. Asgari ücrete ilk zam yapıldığında açlık sınırına ulaşır ya da onu biraz aşar ve yıl içinde fiyatların artması ile tekrar açlık sınırının altına düşer. Aşağıdaki grafik de bu durumu net bir şekilde gösteriyor. Durum böyle iken asgari ücrete hedeflenen enflasyon (yüzde 17,5) oranında zam yapılması (20 bin lira) asgari ücretin daha yıl başından itibaren açlık sınırının altında kalması anlamına gelir. Dolayısıyla gerçekçi değildir. Hedeflenen enflasyon oranında zam yapılması fikrinin ortaya atılmasının sebebi ölümü gösterip sıtmaya razı etmektir. OVP'ye göre yıl sonu

enflasyon oranı olan yüzde 41,5 zam yapılırsa asgari ücret 24 bin liraya gelir. Erdoğan'ın her yılki şovunu tekrarlayıp gönlünden kopmuş gibi bin lira daha koyduğunu varsa-

yarsak bugünden kulislerde konuşulmaya başlanan 25 bin liraya geliriz. Sonuçta 20 bin ölümse 25 bin sıtmadır. Özünde değişen bir durum yoktur, her durumda asgari ücretli

İktidar asgari ücreti açlık sınırına endeksleyerek Anayasa'yı ve yasaları çiğniyor

Anayasanın "Ücrette Adalet Sağlanması" başlığı altındaki 55. maddesi şöyledir: "Devlet, çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri ve diğer sosyal yardımlardan yararlanmaları için gerekli tedbirleri alır. Asgari ücretin tespitinde çalışanların geçim şartları ile ülkenin ekonomik durumu da göz önünde bulundurulur." İlgili kanuna dayanarak çıkartılan Asgari

Ücret Yönetmeliği "Komisyon, ücretin belirlenmesinde; ülkenin içinde bulunduğu sosyal ve ekonomik durumu, ücretliler geçim indekslerini, bu indeksler yoksa geçim indekslerini, fiilen ödenmekte olan ücretlerin genel durumunu ve geçim şartlarını göz önünde bulundurur." Anayasanın 55. maddesi; "patronların kârlarını garanti altına almak" için gerekli tedbirleri alır demiyor, "adaletli bir ücret" için gerekli tedbirleri alın diyor. Açlık sınırına endekslenmiş bir asgari ücrette adaletten bahsedilemez. Anayasa, yasa ve yönetmelikler geçim şartlarını göz önünde bulundurur diyor patronların kâr oranlarını de-

ğil! Yoksulluk sınırının yanına dahi yaklaşmayan açlık sınırının altında kalan asgari ücretin geçim şartlarını göz önünde bulundurmadığı, tam tersine göz ardı ettiği açıktır. Mevcut asgari ücret politikası ile iktidar sermayenin çıkarları doğrultusunda Anayasayı ve yasaları çiğnemektedir.

Geçinebilecek ücret için sınıf mücadelesi yasalarını geçerli kılmak zorundayız! Sermaye iktidarına son vermek için Devrimci İşçi Partisi'nde örgütlen!

Anayasada, yasalarda, yönetme-

liklerde işçiler lehine hangi madde hangi hak varsa bilmeliyiz ki onlar bahşedilmemiş, mücadeleyle kazanılmıştır. Mücadele olmadan işçiden yana maddelerin uygulanması ve hakların korunması mümkün değildir. Asgari ücret bunun kanıtıdır. Anayasa ve yasalardaki hükümler sermayenin iktidar gücünü elinde bulundurmasıyla kolaylıkla çiğnenmektedir. Bu durum işçi sınıfına hem hak elde etmek için hem de haklarını korumak için örgütlü mücadele etmesi gerektiğini gösterir. En önemlisi de tüm sorunların kaynağında siyasi iktidarın sermayenin egemenliğinde olması vardır. Dolayısıyla işçi sınıfı sendikal ve

ekonomik mücadeleyle yetinemez. İşçi sınıfının iktidar olması için işçi sınıfının siyasi olarak da örgütlenmesi gerekir. İşçi sınıfının iktidar olması basit bir hükümet değişikliği değildir. İşçi iktidarı tepeden tırnağa sermayenin egemenliğinde ve zenginler lehine kurulmuş düzenin alt üst olması demektir. Bu devrimdir! Dolayısıyla işçi sınıfı iktidar mücadelesi vermek için devrimci bir işçi partisinde örgütlenmelidir. Bugün o parti Devrimci İşçi Partisi'dir!

Emperyalist parababaları IMF aracılığı ile "asgari ücrete zam yapma, bize faiz öde" diyor! AKP uçan kuşa borçlandığı için IMF'ye boyun eğiyor!

İMF Türkiye hükümetinden asgari ücret zammında frene basmasını istiyor. IMF'den iki yetkili ağız, biri Türkiye Masası Şefi James Walsh Reuters'e verdiği demeçte, diğeri IMF Avrupa Dairesi Direktörü Alfred Kammer Türkiye'nin asgari ücret zammını ileriye dönük enflasyon beklentilerini esas alarak yapmasını tavsiye etti. IMF'nin sözde tavsiyelerinin aslında birer talimat gibi algılandığını ise Merkez Bankası Fatih Karahan'ın açıklamalarından gördük. Fatih Karahan IMF yetkilileri ile aynı doğrultuda ko-

nuşarak yüzde 25 civarında bir asgari ücret artışının 2025 yılı enflasyon görünümüyle uyumlu olacağını söyledi. Yani Fatih Karahan IMF yetkililerinin de önerdiği gibi hükümetin tahmini ile yıl sonu gerçekleşecek yüzde 41,5'lük enflasyonu değil 2025 yılı için hedefledikleri (muhtemelen birkaç ay içinde yukarı doğru revize edilecek olan) yüzde 17,5'lük enflasyonu esas alıyor. Türkiye'nin IMF ile yürürlükte olan herhangi bir standby (İMF'nin krizden çıkışı için uygulattığı borç yapılandırması ve ekonomik-mali düzenlemeler

içeren kısa ve orta vadeli program) programı yok. Erdoğan her fırsatta IMF'ye olan borçların sıfırlandığını söyleyip duruyor. O hâlde IMF hangi sıfatla ve yetkiyle milyonları açlığa mahkûm edecek bir asgari ücret dayatmasında bulunma cesareti gösteriyor?

Evet, Türkiye'nin IMF'den kurumsal olarak aldığı bir borç yok ama AKP iktidarı Türkiye'yi IMF dışında herkese adeta uçan kuşa borçlandırmış durumda. Orta Vadeli Programa göre 2025 yılında 2 trilyon lira (2025 dolar kuru ortalaması tahmini ile

yaklaşık 50 milyar dolar!) faiz ödemesi yapılacak. Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın 2025 yılı finansman raporuna göre hükümet önümüzdeki yıl borcu borçla kapatmak için uluslararası piyasalardan 11 milyar dolar borçlanmaya gidecek. İşte IMF kendisi Türkiye'ye borç vermese de Türkiye'yi borç kölesi yapan uluslararası tefecilerin ağababası olduğu için

bu küstahlıkları yapıyor. IMF yetkilileri, emperyalist tefeciler adına diyor ki "eğer bizden para istiyorsan halkından keseceksin ve tüm kaynaklarını faiz olarak bize vereceksin!"

Asgari ücret rakamı konuşmuyoruz! Örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılmasını istiyoruz!

Asgari ücretin ne kadar olması gerektiği ile ilgili yorum yapmayı, rakam önermeyi reddediyoruz. Çünkü biz asgari ücretli olmayı yani açlık dayatmasını reddediyoruz!

- Sendikal yetkiye itiraz eden patronlar mahkemelerin yıllarca sürmesini fırsat bilerek baskı, mobbing ve işten çıkartmalarla sendikalaşmayı kırıyor. Dava sonuçlandığında iş yerlerinde toplu sözleşme yapacak sendika üyesi kalmıyor. Sendikaların Çalışma Bakanlığının verileri ile işyerinde en az yüzde 50 artı 1 kişiyi üye yaparak yetki alması ile toplu sözleşme süreci başlamalı ve yetkiye itiraz edilse dahi dava sonuçlanıncaya kadar toplu sözleşme süreci kesintisiz yürümelidir.
- Patronlar sendika üyesi olan işçiyi işten atıyor. Kod 46 ile iftira atıp tazminat hakkını gasbediyor. İşe iade davası boyunca işçiler işsiz kalmakta haklılığını yıllar süren mahkemelerde ispat etmek zorunda bırakılıyor. İddia sahibi iddiasını ispatla mükelleftir. İşe iade davası sonuçlanıncaya yani patron haklı fesih iddiasını ispat edinceye kadar işçiler işinin başında kalmalıdır!
- Türk Ceza Kanunu 118. maddesinde tanımlanan "sendikal hakların kullanılmasını engelleme suçu"nu işleyenler için öngörülen 6 aydan 2 yıla kadar hapis cezası caydırıcı şekilde arttırılmalı ve uygulanmalıdır.
- Sendikal örgütlenmenin önünde engel olan işkolu ve işyeri barajları kaldırılmalıdır!

Anayasal hakkımızı kullanmamızı engellemeyin, davaları sürdürmeyin, sermayeye kol kanat germeyin, polis ve jandarmayı Anayasal hakkını kullanan işçinin değil Anayasayı çiğneyen patronun üzerine gönderin. Kısacası gölge etmeyin başka ihsan istemeyiz! Biz hakkımızı söke söke almasını biliriz!